

รายงานการวิจัย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

Factors Affecting English Speaking skill Improvement of the Students at Rajamangala University of

Technology Krungthep

ผู้วิจัย

วนาลี นพวงศ์ ณ อยู่ธยา

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

งบประมาณเงินรายได้ ปี พ.ศ. 2555

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษามีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านการ เรียนภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร ปัญหาและปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนา ทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และ เพื่อหาแนวทางสร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ระดับปริญญาตรีหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ภาคการศึกษาที่ 2 ปี การศึกษา 2555 จำนวน 1,072 คนและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาตะวันตก จำนวน 21 คน โดยวิธีการสุ่มแบ่งชั้นตามสัดส่วนของประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ได้แก่ แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่า ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารได้แก่

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนอันได้แก่ ลักษณะนิสัยการเรียน แรงจูงใจและเจตคติต่อ ภาษาอังกฤษ ภูมิหลังด้านการศึกษาและความถนัด ความตระหนักในการใช้ภาษาอังกฤษ
2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอนและการสอนได้แก่ ผู้สอนที่มีประสบการณ์ ผู้สอนที่เป็น เจ้าของภาษา การเตรียมการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อสารการสอน
3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
4. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในครอบครัว
5. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่นห้องเรียน ในมหาวิทยาลัย
6. ปัจจัยที่เกี่ยวกับการสร้างสรรค์บรรยากาศการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัย
7. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดโอกาสให้เข้าถึงภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this study were to 1) investigate the factors affecting students' speaking ability developments 2) explore the guideline to establish the modules for improving students' ability to communicate fluently. Proportional stratified random sampling was applied to formulate a sample of 1,072 undergraduate students during the second semester of the academic year 2012. Research instruments applied in this study included questionnaires, and a semi-structure interview. Data obtained was analyzed by mean scores, percentages, and standard deviations.

The findings of this study revealed that the factors influencing students' ability to speaking were as follows:

1. Students' learning habits, motivation, attitude, aptitude, background knowledge of English and language awareness
2. Teacher, Professional teachers, native vs. nonnative teachers, teaching Techniques, Teaching aids and materials
3. Education Management and Curriculum
4. Family Supports
5. Classroom Atmosphere and facilities
6. Learning Resources in the University and English activities
7. A number of opportunity to approach English

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีจากความอนุเคราะห์ของหลายๆท่าน ขอขอบคุณคณาจารย์ สาขาวิชาภาษาตะวันตก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพที่ได้ช่วยให้ ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพที่ได้มอบทุนการวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะผู้บริหารของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีฯทุกท่านที่ได้เปิดโอกาสและสนับสนุนให้ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จนสำเร็จ ลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อธิปัติ บุญเหมาะที่สละเวลาให้ คำปรึกษาเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัยและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการแก่ผู้วิจัยด้วยดี เสมอมา

อนึ่ง หากจะมีความดีที่อาจจะเกิดขึ้นหรือมีขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ไม่ว่าจะด้วยประการใดก็ตาม ผู้วิจัยขอมอบความดีดังกล่าวให้กับทุกๆท่านทั้งที่กล่าวนามและมิได้กล่าวนามที่ช่วยให้การ ศึกษาวิจัยครั้งนี้บรรลุผลสำเร็จลงได้ด้วยดี

ผู้วิจัย

กันยายน 2556

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาที่ทำงานวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
นิยามศัพท์สำคัญ.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวกับความเข้าใจในวัฒนธรรม.....	7
ทักษะการพูด.....	7
แนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการพูด.....	9
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน.....	11
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอนและการสอน.....	15
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางการเรียนภาษา.....	18
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	21
กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย.....	26
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	77
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	77
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก. แบบสอบถามสำหรับนักศึกษา.....	81
ภาคผนวก ข. แบบสอบถามสำหรับอาจารย์.....	85
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	90

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
3.1. จำนวนนักศึกษาปริญญาตรี(หลักสูตรภาษาไทย) ที่ลงทะเบียนภาคเรียนที่ 2/2555.....	21
3.2. จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามการวิจัย.....	22
3.3. จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ.....	22
4.1 การร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์และพัฒนาภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน.....	33
4.2 แหล่งเรียนภาษาด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษา.....	34
4.3 การส่งเสริมด้านการเรียนภาษาและฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากครอบครัว.....	35
4.4 โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน.....	38
4.5 บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษด้วย.....	39
4.6 สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการพูด.....	40
4.7 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ.....	44
4.8 สาเหตุที่นักศึกษาให้ความสนใจและเลือกเรียนภาษาอังกฤษ.....	50
4.9 ผลประเมินนิสัยและพฤติกรรมการเรียนใน.....	51
4.10 ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอน.....	52
4.11 ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา.....	57
4.12 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	59
4.13 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	60
4.14 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับทักษะการพูดของนักศึกษา.....	61
4.15 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับทักษะการพูดของนักศึกษา.....	62
4.16 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมเรียนของนักศึกษา (ด้านบวก).....	63
4.17 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมเรียนของนักศึกษา (ด้านลบ).....	64
4.18 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเอง.....	65

บัญชีรูป

รูป	หน้า
4.1 วุฒิการศึกษาสูงสุดที่นักศึกษาได้รับก่อนเข้าศึกษาต่อ.....	30
4.2 สายวิชาที่นักศึกษาเรียนก่อนเข้าศึกษาต่อ.....	30
4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของนักศึกษา:คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	31
4.4 การเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเป็นครั้งแรก.....	32
4.5 การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา.....	33
4.6 ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	34
4.7 ข้อมูลความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบภาษาอังกฤษ.....	35

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาคือยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงสังคมโลก การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมสะท้อนความจำเป็นหรือความสำคัญของการเปลี่ยนแปลง ความเป็นจริงที่สะท้อนให้ทุกคนเห็นก็มักเป็นแสดงให้เห็นมุมที่ดีของสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่เพื่อโน้มน้าวให้ผู้คนพยายามปรับเปลี่ยนตัวเอง หนึ่งในนั้น คือ การมีความรู้ภาษาอังกฤษ หลายคนทั้งในและนอวงการศึกษาเชื่อว่าภาษาอังกฤษเป็นเสมือนกุญแจสู่ประตูโอกาสในปัจจุบัน อาทิเช่น การงานที่ดี โอกาสทางการศึกษาขั้นสูงขึ้นไป รวมถึงการสร้างสังคมใหม่กับเพื่อนมนุษย์ที่มาจากหลายมุมโลก

ในประเทศไทย Pinyonattagarn (1995) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญเมื่อประเทศมีการติดต่อค้าขายระหว่างประเทศขยายวงกว้างมากขึ้น การติดต่อค้าขายกับต่างประเทศที่มีข้อจำกัดและกฎเกณฑ์เข้ามาเกี่ยวข้องมากมาย จึงจำเป็นต้องอาศัยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลางเป็นสื่อในการแก้ไขข้อขัดข้องหรือทำสัญญาข้อตกลงต่างๆ Kijpoonphol (2008:31) เห็นว่า การท่องเที่ยวเพิ่มความสำคัญของภาษาอังกฤษในสังคมไทยมากยิ่งขึ้นเพราะเป็นภาษากลางที่นักท่องเที่ยวใช้สื่อสารในระหว่างท่องเที่ยวในเมืองไทย นอกจากนั้นยังมีบทบาทสำคัญบนสื่อต่างๆที่ทำหน้าที่นำเสนอข้อมูลที่ทันสมัยแก่นักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในปัจจุบันย่อมมีโอกาสหารายได้มากกว่าผู้ที่พูดภาษาไทยได้เพียงภาษาเดียว

Matthuchad (2012) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญภาษาอังกฤษกับอนาคตของคนไทยว่า ภาษาอังกฤษจะมีความจำเป็นกับคนไทยมากขึ้นเพราะการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนที่จะเกิดขึ้นภายในสองปีข้างหน้า เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางเพียงภาษาเดียวในการสื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่มอาเซียนอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนพฤศจิกายนปีพ.ศ.2550 เหตุนี้ทำให้รัฐบาลไทย สถาบันศึกษารวมทั้งประชาชนเกิดความตื่นตัวและให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ในภาคการศึกษาทุกระดับในประเทศไทยมีการลงทุนด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาเพิ่มขึ้นในภาครัฐและบริษัทเอกชนมีการกระตุ้นให้บุคลากรพัฒนา

ทักษะภาษาอังกฤษของตนเองอย่างกว้างขวาง บางองค์กรใช้ทักษะทางการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งหรือขึ้นเงินเดือนพนักงาน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เป็นสถานศึกษาแห่งหนึ่งที่สูงเสริมการพัฒนานักศึกษาให้เก่งภาษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะโดดเด่นทั้งทักษะด้านวิชาชีพและด้านภาษาเพื่อจะได้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานซึ่งมีแนวโน้มเป็นตลาดแรงงานที่มีความต้องการทรัพยากรบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาจึงถูกคาดหวังให้พูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530 อ้างอิงใน อรรชร น้อยหอม, 2554) แสดงความคิดเห็นว่า การเรียนพูดภาษาต่างประเทศเป็นกรรมวิธีที่ต้องอาศัยระยะเวลา ผู้เรียนต้องเรียนรู้การฝึกออกเสียงคำต่างๆ เลียนแบบเสียงตามผู้สอน อีกทั้งจำโครงสร้างประโยคพื้นฐานเพื่อสร้างความมั่นใจในการพูด Pinyonattthagarn (1995) เห็นด้วยว่า การเรียนรู้ทักษะภาษาต่างประเทศเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยุ่งยากสลับซับซ้อนและยาวนานและต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ อันได้แก่ สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษา ปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียน ปัจจัยเกี่ยวกับผู้สอน ปัจจัยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน Walberg (1989:149-150) เจ้าของทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (A theory of education productivity) เห็นคล้ายกันว่า ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงทางอ้อมคือ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยผู้สัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยการสอนของผู้สอนและกลยุทธ์ในการเรียนของผู้เรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่บ้านและสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน

จากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าปัจจัยดังกล่าวน่าจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วย จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้จัดการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาภาคปกติ (หลักสูตรภาษาไทย) ระดับปริญญาตรีจากหลายคณะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลายประการ เช่น นักศึกษาไม่มั่นใจ ประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ออกเสียงคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่ถูกต้อง มีคลังคำศัพท์น้อยทำให้ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ทันทีและเป็นธรรมชาติ ไม่สามารถแยกแยะและเลือกใช้คำ สำนวนภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่สื่อสารอยู่ได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาสภาพปัญหาและปัจจัยที่น่าจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเพื่อช่วยจัดอุปสรรคหรือปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านการเรียนภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร ปัญหาและปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา 2) เพื่อหาแนวทางสร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักศึกษา

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาออกแบบแนวทางแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนหาออกแบบวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักศึกษาอย่างแท้จริง อีกทั้งแนวทางนี้จะเป็นประโยชน์กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้เรียน ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และหรือ ผู้ปกครอง ในการวางแผน วางนโยบาย ในการกระตุ้นและผลักดันให้นักศึกษาสนใจและเห็นคุณค่าของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 จาก 7 คณะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ กลุ่มตัวอย่างสุ่มจากนักศึกษาที่กำลังเรียนหรือผ่านการเรียนภาษาอังกฤษที่มีเน้นการฝึกทักษะการพูดในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ได้แก่ ภาษาอังกฤษทั่วไป (หรือภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรเก่า) ภาษาอังกฤษเพื่องาน (หรือ ภาษาอังกฤษ 2 หลักสูตรเก่า) ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน สนทนาภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิชาใดวิชาหนึ่ง

ในขณะที่ทำการเก็บข้อมูล จำนวน 1,072 คน อาจารย์สาขาวิชาภาษาตะวันตก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผู้สอนรับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้น จำนวน 21 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่จะศึกษาครั้งนี้คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา โดยศึกษาข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่

- 1) ภูมิหลังการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง
- 2) เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 3) ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพกับพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 4) ความคิดเห็นอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพกับพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.5 นิยามคำศัพท์สำคัญ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพระดับปริญญาตรี (หลักสูตรภาษาไทย)

ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความคิด ความรู้สึกของตนเองให้ผู้ฟังเข้าใจได้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง องค์ประกอบที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชชมงคลกรุงเทพ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบหลัก คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนของผู้สอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน

- ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน หมายถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวนักศึกษา ประกอบด้วย ลักษณะนิสัย หมายถึง สภาพจิตใจอันเป็นผลจากความเคยชินและส่งผลต่อพฤติกรรม การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ภูมิหลังด้านพื้นฐานการเรียนและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ หมายถึง ประวัติด้านการศึกษาพื้นฐาน ระยะเวลาที่เรียน วิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งในและนอกห้องเรียน ประสบการณ์นอกห้องเรียนที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันกวดวิชาหรือศูนย์ภาษา เอกชน การเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษในประเทศ การร่วมอบรมหรือเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษในต่างประเทศ การท่องเที่ยวในต่างประเทศซึ่งประชาชนของประเทศนั้นๆใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การเป็นสมาชิกชมรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสังคมคนใช้ภาษาอังกฤษ การมีเพื่อนต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ เจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก ความชอบหรือไม่ชอบ ความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจที่มีผลต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และแรงจูงใจของนักศึกษา อันประกอบด้วย แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกของนักศึกษาที่เห็นประโยชน์หรือคุณค่าในภาษาอังกฤษซึ่งจะช่วยให้เขามีพัฒนาการในการเรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานและการดำรงชีวิตในอนาคต จึงพยายามตั้งใจมุ่งมั่นฝึกฝนพูดภาษาอังกฤษทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนด้วยความเต็มใจ แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพราะมีสิ่งเร้าจากภายนอก อาทิเช่น เพื่อน สื่อต่างๆ มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นให้นักศึกษาอยากมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและนำไปสู่พฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

- ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนและการสอน หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับนักศึกษา ทั้งในและนอกห้องเรียน (ความสนใจของผู้สอนต่อนักศึกษา สร้างความสัมพันธ์ที่ดีส่งผลให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะพูดภาษาอังกฤษ) วิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

- ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนภาษา หมายถึง บุคคลและสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวผู้เรียน อันได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้านและที่มหาวิทยาลัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

สภาพแวดล้อมในครอบครัว ได้แก่ บุคคลครอบครัว กิจกรรมยามว่าง การสนับสนุนทางการเรียน การกระทำหรือกิจกรรมที่บิดาและมารดาส่งเสริม สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ สภาพกายภาพ (สภาพห้องเรียน เครื่องอำนวยความสะดวกในห้องพักเรียนที่ผู้สอนหรือมหาวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่อให้นักศึกษาที่ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสามารถใช้เป็นช่องทางหรือพื้นที่ในการสนทนาภาษาอังกฤษ) การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน (ความทันสมัยและคุณภาพของสื่อการสอน การจัดกิจกรรมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการทำวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังนี้

2.1 ทักษะการพูด

2.2 แนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทักษะการพูดเพื่อสื่อสาร

2.1 ทักษะการพูด

สกุณี จันทรลักษณ์ (2542) และพงศกร สมมิตร (2552:10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด ว่าการพูดสำคัญต่อทุกคนเพราะเป็นช่องทางในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทุกคนต้องอาศัยถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด สร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน และการพูดยังมีส่วนช่วยเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับชีวิตและเป็นพื้นฐานในการสร้างศรัทธาและความเชื่อมั่นในบุคลิกภาพให้แก่บุคคลนั้น

โดยทั่วไป การพูด หมายถึง พฤติกรรมและสัญลักษณ์ทางภาษาที่แสดงออกอย่างชัดเจน โดยใช้เสียงในการสื่อความหมายเพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด อารมณ์ความคิดเห็น ความต้องการ เพื่อให้เกิดผลตามและผู้พูดมีเจตนา (พงศกร สมมิตร, 2552:10)

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (อ้างอิงใน พงศกร สมมิตร, 2552 หน้า 9) กระบวนการสื่อสารความคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง โดยมีภาษา น้ำเสียงและอากัปกริยา เป็นสื่อ การพูดยังหมายถึง การแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกโดยใช้ภาษาและเสียงสื่อความหมาย

สมิต สัจฉุกร (2547) ให้คำจำกัดความการพูด คือ พฤติกรรมในการสื่อสารความรู้สึนึกคิดถ่ายทอดซึ่งกันและกัน โดยเป็นการสื่อสารระหว่าง 2 ฝ่ายในระบบทางคู่ ได้แก่ ฝ่ายผู้พูดและฝ่ายผู้ฟังหรือฝ่ายผู้ส่งสารและฝ่ายผู้รับสาร โดยการใช้สัญลักษณ์หลายระบบได้แก่ เสียง ภาษา อากัปกริยาพร้อมกัน

จากความหมายทั่วไปของการพูดที่ได้กล่าวมา สรุปได้ว่า การพูด เป็นพฤติกรรมในการสื่อสารความคิด ความรู้สึกด้วยวาจา โดยมีภาษา เสียงและอากัปกริยาต่างเป็นสื่อ การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับสองฝ่ายได้แก่ ฝ่ายส่งสารหรือผู้พูดและฝ่ายรับสารหรือผู้ฟัง

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เกี่ยวข้องกับความสามารถในด้านระบบภาษา หมายถึงสามารถออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ และจังหวะการออกเสียง

ได้ถูกต้อง ตลอดจนจำ ใช้คำศัพท์ไวยากรณ์ ได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาและความสามารถ
 ความสามารถในการสื่อความหมาย หมายถึง สามารถพูดให้ผู้รับสารหรือผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่พูดหรือไม่
 ถ้าผู้ฟังเข้าใจก็ถือว่าผู้พูดสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ แม้ว่าจะมีการใช้ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ที่
 ผิดอยู่บ้าง (ปัญหานัน รินง้าว,2545)

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารถูกจัดกลุ่มด้วยหลักเกณฑ์ต่างๆ ต่างกัน จัด
 ความสามารถในการพูดโดยเรียงจากลำดับที่ง่ายสุดไปหายากสุด (1.ขั้นกลไก 2.ขั้นความรู้ 3.ขั้นถ่าย
 โอน 4.ขั้นสื่อสาร และ 5.ขั้นวิพากษ์วิจารณ์) ขั้นสื่อสารจัดเป็นระดับที่ค่อนข้างสูง ซึ่งผู้พูดที่ถูก
 ยอมรับว่าสามารถพูดในระดับสื่อสารได้หมายถึง ผู้ที่ผ่านการเรียนพูดขั้นกลไกคือสามารถเลียนเสียง
 ตามแบบเจ้าของภาษาได้ ขั้นความรู้ คือ สามารถท่องจำคำ ประโยค ข้อความ บทสนทนา โดยไม่
 จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น ขั้นถ่ายโอน คือ มีความรู้หลักการพูดโดยใช้คำศัพท์ และ
 ไวยากรณ์ ที่เรียนมาอย่างเข้าใจความหมาย ตลอดจนผู้พูดสามารถสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยใช้
 ไวยากรณ์ที่เรียนมาได้ถูกต้อง จนกระทั่งถึงขั้นสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่ว

พระมหาประยูร สุยะใจ (2548) กล่าวว่า การที่จะมีทักษะการพูดเพื่อสื่อความหมายกับ
 เจ้าของภาษาตามต้องการด้วยความคล่องแคล่วพอประมาณ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเริ่มจากการ
 ฟัง การเรียนแบบการออกเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถพูดข้อความที่เป็น
 ประโยค หรือข้อความที่ยาวขึ้นได้ ดังนั้นผู้พูดต้องเข้าใจการเรียงเรียงคำให้ถูกต้องตามหลักภาษา
 และสามารถพูดได้ถูกต้องกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของ
 ภาษา ซึ่งมักแตกต่างกับวัฒนธรรมของภาษาแม่ของตนเอง ฮาเล (Haley,1978 อ้างอิงใน พระมหา
 ประยูร สุยะใจ,2548) ได้รายงานผลการศึกษาค้นคว้าการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษในสเปนพบว่า
 นักเรียนมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นเมื่อได้รับการสอนแบบใช้ท่าทางในการตอบ การลง
 มือกระทำ มีการใช้และพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนในห้องเรียน แต่ในประเทศไทยครูทั่วไปมักใช้
 ภาษาไทยในการสอนภาษาอังกฤษและให้ความสำคัญในทักษะการอ่านมากกว่าการพูด ทำให้ผู้เรียน
 ไม่ได้พูดเท่าที่ควร (Bott,2533 อ้างอิงในพระมหาประยูร สุยะใจ,2548) กล่าว

Bart (1978 อ้างอิงใน ไอริน สิงห์ตาม 2544:10-11) กล่าวว่าทักษะการพูด เป็นทักษะที่
 ซับซ้อนและประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความสามารถพูด
 ให้คนอื่นเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication)
 คุณภาพของข้อความที่สามารถสื่อสารได้ (Quality of Communication) และ ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communication) ดังนั้น คนหนึ่งคนจะมีความสามารถพูดจนสื่อสารกับผู้อื่นได้ หมายถึง
 ต้องเป็นผู้ที่มีความคล่องแคล่ว สามารถพูดเพื่อให้ผู้รับเข้าใจในเจตนาที่เราต้องการสื่อสาร ตระหนักถึง
 การเลือกข้อมูลที่อยู่ในปริมาณที่เหมาะสม คุณภาพความเหมาะสมของลักษณะข้อความที่จะส่งถึง

ผู้รับและมีความพยายามในการที่จะสื่อสารให้ประสบความสำเร็จ นั้นหมายถึง พูดให้คนฟังเข้าใจ ตามที่เราเจตนาไว้

2.2 แนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกิดขึ้นมายาวนานหลายศตวรรษ โดยมีรูปแบบการสอนที่เรียกแตกต่างกันไป ได้แก่ ELT (English Language Teaching) การสอนภาษาอังกฤษ เป็นคำกว้างที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย TESOL (The Teaching of English to Speakers of Other languages) การสอนภาษาอังกฤษให้กับคนที่พูดภาษาอื่นในประเทศเจ้าของภาษา การสอนประเทศนี้ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเรียก TEFL และ TESL

TEFL (The Teaching of English as a Foreign Language) การสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่สอง TESL (The Teaching of English as a Second language) การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และรูปแบบการสอนล่าสุดที่เพิ่งเกิดใหม่ไม่กี่ปีนี้ คือ TEIL (The Teaching of English as an International Language) การสอนภาษาอังกฤษโดยให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางของโลก รูปแบบที่กล่าวมาทั้ง เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการกำหนดรูปแบบการเรียนการสอน วิธีการสอน เนื้อหาที่จะบรรจุในหลักสูตรการสอน

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) ได้ศึกษาแนวการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงทศวรรษที่ 21 และได้สรุปว่า แนวทางการสอนภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็น 3 ยุคได้แก่

- 1) ยุคก่อนทศวรรษ 1940 ในยุคนี้แนวการสอนภาษาอังกฤษโดยให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอันดับแรกเนื่องจากนักภาษาศาสตร์ในยุคนี้เชื่อว่า กฎเกณฑ์เป็นฐานในการมีความสามารถทางด้านภาษา (Language Proficiency) เช่น วิธีการสอนจะเน้นสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (Grammar-Translation Method) เน้นการจำกฎเกณฑ์และชื่อเฉพาะต่างๆใน ไวยากรณ์ หรือแนวการสอนแบบตรง (Direct-Method) ที่เน้นการสอนฟังและพูด เน้นการฝึกเลียนเสียง แยกเสียงก่อนจดจำความหมายของศัพท์

- 2) ยุคระหว่างทศวรรษ 1940- ปลายทศวรรษ 1960 ในช่วงนี้ การสอนเป็นแนวการสอนที่ยึดทฤษฎีภาษาและทฤษฎีการเรียนรู้แบบต่างๆ เช่น วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) เน้นการพัฒนาความคล่องในการพูดโดยการเลียนแบบเสียงผู้สอนจนฟังเข้าใจ การฝึกพูด-ฟังจะทำอย่างเป็นระบบและถูกให้ความสำคัญมากกว่าการอ่านและการเขียน วิธีการสอนตามแนวคิดแบบปริชาน (Cognitive Approach) เป็นวิธีการสอนที่เน้นการพิจารณาผู้เรียนทั้งด้านความรู้เดิม ความสามารถในการใช้ภาษา หรือ วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา แล้วจึงจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่สุด มากไปกว่านั้นวิธีการสอนนี้คำนึงถึงเจตคติและบรรยากาศในการเรียนรู้ด้วย การสอนเน้นความเข้าใจและมุ่งหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนให้มากที่สุด มีการฝึกทักษะทั้งสี่ อ่าน ฟัง พูด และเขียนไปพร้อมกัน
- 3) ยุคหลังทศวรรษ 1970 เป็นยุคที่เน้นการสอนระบบของภาษา รูปแบบของภาษาและบริบทที่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้แนวการสอนยุคนี้มีได้เน้นเพียงการสอนความรู้เกี่ยวกับภาษา แต่เน้นความสามารถทางการในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย เช่น วิธีการสอนที่เป็นที่รู้จักในชื่อ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือ CLT (Communicative Language Teaching)

จากงานทบทวนวรรณกรรมข้างต้น แนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง แนวทางการสอนที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือ TEFL และเป็นแนวการสอนที่ผสมผสานระหว่างแนวคิดแบบปริชาน (Cognitive Approach) รวมกับ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือ CLT (Communicative Language Teaching) ซึ่งวิธีการสอนที่ได้จะวิธีการสอนที่เน้นการออกแบบแนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับผู้เรียนโดยพิจารณาจากพื้นฐาน ความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน มุ่งหาแนวทางการสอน วิธีการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข เข้าใจระบบของภาษารูปแบบของภาษาและตระหนักถึงการนำภาษามาใช้ในบริบทได้อย่างเหมาะสม

2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

เพื่อเป็นแนวทางการออกแบบวิธีศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบรูปแบบหรือสร้างแนวทางพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ทบทวนและสังเคราะห์เอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถจัดแบ่ง

เป็น 3 องค์ประกอบดังนี้ คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนของผู้สอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน

2.3.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน

วีระชัย ไชยวงศ์ (2544) อ้างอิงไว้ว่า วัยหรืออายุ ไม่น่าจะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากมีการศึกษาค้นพบว่า คนสามารถเรียนรู้แต่ละทักษะภาษาได้ดีในช่วงวัยที่แตกต่างกัน เช่น เด็กจะเรียนการออกเสียง การเลียงเสียงและฝึกออกเสียงได้ดีกว่าผู้ใหญ่เพราะธรรมชาติของวัยจะไม่กลัวการออกเสียงผิด ในขณะที่ผู้ใหญ่จะรู้สึกกระดากอายและกลัวมากกว่า แต่ผู้ใหญ่จะสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาที่ซับซ้อนได้ดีกว่าเด็ก แต่สิ่งที่น่าจะเป็นตัวแปรคือ ระยะเวลาเรียน

- ระยะเวลา

นักภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการการสอนภาษาต่างประเทศอย่างเข้มข้นให้กับชาวอเมริกันที่เตรียมตัวไปทำงานต่างประเทศ และพบว่า ผู้เรียนต้องเรียนและฝึกฝนอย่างจริงจังต่อเนื่องเป็นเวลา 600 ชั่วโมง จึงจะได้ผลสำเร็จ(วีระชัย ไชยวงศ์,2544: 17)

- ลักษณะนิสัย

Wang, Haertel และ Walberg (1997) และ อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) มองว่า ปัจจัยที่ทรงพลังต่อการเรียนรู้ที่สุดคือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน คือ ลักษณะนิสัย Wang, Haertel และ Walberg (1997) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยที่จะช่วยให้ผู้เรียนสำเร็จในการเรียนนั้น คือ ลักษณะนิสัยทางสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ ซึ่งหมายถึง ผู้เรียนที่มีคุณลักษณะนิสัยทางสังคมดีได้แก่เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกิจกรรม เป็นผู้ที่มีความริเริ่มสร้างสรรค์ กลุ่มนี้มักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีกว่า กลุ่มที่มีลักษณะนิสัยทางสังคมสูงแต่มีพฤติกรรมก่อกวน เช่น ชอบคุยกับเพื่อน ชอบแหย่คนอื่น หรือเล่นกับเพื่อนในขณะที่เรียน กลุ่มนี้จะถูกดึงความสนใจจากการสอนของครูหรือการมีสมาธิในการฝึกฝนได้ง่าย จึงมักไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ อธิบายคุณลักษณะนิสัยของคนไทยที่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษานั้นคือ ลักษณะนิสัยส่วนตัวที่คนไทยส่วนใหญ่มีนิสัยไม่มั่นใจในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ซื่อาย ไม่กล้าซักถาม Chutima (2008)รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้

การสอนภาษาที่เน้นสมรรถภาพเพื่อเพิ่มพูนทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่านักศึกษาหลายคนซึ่กลัว กังวลและไม่มีความมั่นใจว่าเมื่อต้องเข้าชั้นเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษารู้สึกกลัวการถูกครูซักถาม อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ เห็นว่า นิสัยแบบนี้ส่งผลให้คนไทยไม่ค่อยกล้าพูดภาษาอังกฤษ หรือพูดได้ตอบในชั้นเรียนอันเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่อันตรายต่อการเรียนพูดภาษาอังกฤษ คุณลักษณะนี้เป็นอุปสรรคต่อการฝึกทักษะพูดภาษาอังกฤษที่ต้องมีการฝึกฝน ออกเสียง เลียนแบบเสียงตามต้นฉบับหลายๆครั้งจนกว่าจะคล่องและถูกต้อง ฉะนั้นเพื่อเอื้อต่อการพัฒนาทักษะพูดภาษาอังกฤษ อาจจำเป็นต้องปลูกฝังลักษณะนิสัยของผู้เรียนให้เป็นคนคล่องแคล่ว มั่นใจ กระตือร้นในการใช้ภาษาให้มากที่สุด

- ความรู้พื้นฐาน

นงสมร พงษ์พานิช (2554) ได้ทำการศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในรูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชนของนิสิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และผลการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญที่จะสร้างและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน คือ ความรู้พื้นฐาน ผู้เรียนที่มีความรู้และความสามารถทางด้านภาษา ได้แก่ ปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ และการเรียงประโยคอย่างจำกัดจะพบอุปสรรคในการสื่อสารด้วยวาจานั้นคือ การขาดความมั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้จากตัวอย่างในงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า นิสิตจำนวนร้อยละ 45.5 ไม่มั่นใจในตนเอง ไม่กล้าออกมาพูด พูดติดขัด เพราะคิดคำศัพท์ที่จะใช้แต่งประโยคไม่ได้

- แรงจูงใจ

นักวิชาการด้านจิตวิทยาและด้านภาษาศาสตร์ (Wang, Haertel และ Walberg, 1997; Skehan, 2002; Dornyei, 2005; Guilloteaux และคณะ, 2008) เห็นพ้องกันกันว่า ความมั่นใจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนรู้ และในขณะเดียวกันแรงจูงใจยังเกี่ยวข้องกับความรู้สึของผู้เรียนที่อยากจะเรียน อยากให้ตนบรรลุถึงความสำเร็จ อยากประสบสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ปัจจัยสำคัญหนึ่งที่แวดวงการเรียนรู้ภาษาที่สองให้ความสนใจและจัดว่าเป็นปัจจัยที่ด้านจิตวิทยาที่มีบทบาทต่อการเรียนภาษา คือ แรงจูงใจ แรงจูงใจในการเรียน อาจแบ่งอย่างง่ายได้สองประเภท คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกของผู้เรียนที่อยากตั้งใจมุ่งมั่นฝึกฝน ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนด้วยความเต็มใจ ซึ่งการเรียนนี้อาจไม่ได้มีความประสงค์ที่จะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ตามจุดประสงค์ใดประสงค์หนึ่งชัดเจนแต่เป็นการเลือกเพราะความสนใจใคร่รู้มากกว่ามองว่าสิ่งที่เรียนรู้นั้นมีประโยชน์ต่อการเพิ่มผลการเรียน หรือมีผลต่ออาชีพ การทำงานและการดำรงชีวิตในอนาคตอย่างเดียว

แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่ผู้เรียนมีความประสงค์จะเรียนเพื่อนำความรู้ไปใช้ในวัตถุประสงค์บางอย่าง หรือการเรียนรู้เกิดขึ้นเพราะมีสิ่งที่เราได้จากภายนอก ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนเลือกเรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามกระแสหรือตามความนิยมในวัฒนธรรมในสังคมตนเอง ผู้เรียนตัดสินใจเลือกเรียนเพราะเพื่อนในกลุ่มตัวเองเรียน หรือเรียนเพราะสิ่งนั้นจะส่งผลดีเมื่อพวกเขาต้องสมัครงานในอนาคต เป็นต้น

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จะหมายถึงแรงจูงใจทั้งภายในภายนอก ที่ผู้เรียนมีความรู้สึกของผู้เรียนเองที่อยากจะเรียนเพื่อใช้ภาษาอังกฤษที่ตนเรียนในการติดต่อสื่อสารกับต่างชาติ มีความปรารถนาที่จะศึกษาหาความรู้โดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง และมีความต้องการและสนใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษเนื่องจากปัจจัยอื่นๆภายนอกโดยนำปัจจัยเหล่านั้นมาเป็นสิ่งจูงใจให้ตนเองพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและนำไปสู่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น เช่น ผู้เรียนได้ประจักษ์ว่าการมีความรู้และทักษะด้านภาษาอังกฤษทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน เพราะทักษะภาษาอังกฤษเป็นคุณสมบัติที่สถานประกอบการหลาย ๆ แห่งคาดหวังให้ให้พนักงานของตนเองมี เมื่อผู้เรียนเห็นเช่นนี้จึงเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะเตรียมตัวเองสำหรับการสมัครงาน

- เจตคติ

ทางด้านจิตวิทยามักกล่าวปัจจัยที่มีบทบาทต่อการเรียนรู้ได้แก่ แรงจูงใจคู่กับเจตคติ (attitude) อยู่เสมอเพราะเจตคติเป็นสิ่งที่แฝงอยู่เบื้องหลังการคิดของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอน

เจตคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ การที่ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าการเรียนในชั้นเรียนมีความสุขสนุกสนานและมีความรู้สึกชอบผู้สอน จะส่งผลให้ผู้เรียนใช้ความพยายามในการเรียนสิ่งนั้นมากยิ่งขึ้น (Krashen, 1996) กล่าวไว้ว่า เจตคติเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ใน

การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่ ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา คือ กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการใช้ภาษาติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือยอมรับในกาเรียนรู้ภาษานั้นๆ อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ประโยชน์โดยที่ผู้เรียนต้องเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เจตคติที่ดีจะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนเข้าใจและมองเห็นคุณค่าของภาษานั้น มองเห็นประโยชน์การนำภาษานั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น การจัดประสบการณ์ด้านการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่ดีควรคำนึงถึงวิธีการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาด้วย

- ประสบการณ์ที่ได้เกี่ยวข้องกับการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ

Rubin (1975) ตัวแปรที่สำคัญสำหรับสร้างผู้เรียนภาษาที่ใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพควรคำนึงถึง เรื่อง สร้างโอกาส ซึ่งเขาหมายถึง โอกาสที่ผู้เรียนจะได้สัมผัสการเรียนภาษาและการฝึกสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมจากทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โอกาสนี้อาจเรียกว่า ประสบการณ์ที่ได้เกี่ยวข้องกับการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ

โอกาสในชั้นเรียน หมายถึง จังหวะที่ดีที่ผู้เรียนได้เรียนในโรงเรียนที่นำเสนอแนววิธีเรียนที่ดี มีสื่อการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์หลากหลาย ได้เรียนกับผู้สอนที่มีความกระตือรือร้น มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับสถานการณ์ทางสังคมที่หลากหลายแตกต่างกันสม่ำเสมอ และมีจิตวิทยาในการกระตุ้นผู้เรียนให้ฝึกฝนและแสดงออกความสามารถด้านภาษาด้วยความมั่นใจ (Gardner and Lambert ,1972 และ Rubin, 1975)

โอกาสนอกชั้นเรียน หมายถึง โอกาสที่ผู้เรียนจะนำภาษาที่เขาได้เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงๆ รวมถึงการเรียนเพิ่มเติมและฝึกปฏิบัติในสถานที่ต่างๆที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามากขึ้นแม้ต้องแลกด้วยการเสียค่าใช้จ่าย เช่น การเรียนพิเศษ การไปดูหนังภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง Rubin (1975) กล่าวอีกว่าโอกาสนอกห้องเรียนไม่ได้มีสำหรับผู้ที่มีฐานะที่สามารถจ่ายเงินได้เท่านั้น ผู้เรียนที่ขาดทุนทรัพย์สามารถฝึกภาษาโดยหาโอกาสที่จะใช้ภาษาโดยการมองหาเจ้าของภาษา การเข้าเป็นสมาชิกของคลับภาษาต่างประเทศ การฝึกฟังจากโทรทัศน์หรือวิทยุภาคภาษาต่างประเทศ หรือเพื่อนนักเรียน นักศึกษาต่างห้องเรียน (Gardner and Lambert ,1972 และ Rubin, 1975)

โอกาสที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จทางการเรียนมากขึ้น สามารถเพิ่มขีดความสามารถด้านภาษา ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่ครูผู้สอนและสถานศึกษาสามารถทำได้คือ การสร้างโอกาส หรือชี้แนะแนวทางหาโอกาส ซึ่งสามารถเริ่มต้นได้จากการค้นหาสิ่งที่คุณเรียนได้มีโอกาสใช้ประโยชน์อยู่แล้วหรือสิ่งที่ยังขาดอยู่เพื่อจะได้ดำเนินการส่งเสริมต่อไป

2.3.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนและการสอน

- บทบาทของครูผู้สอนการพูดภาษาอังกฤษ

Bygate (1991: 3) เห็นว่า ผู้สอนเป็นอีกปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้สอนคือ ต้นฉบับเสียงเมื่อมีการฝึกฟัง-ฝึกพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน ดังนั้นความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้สอนจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากความรู้ความสามารถทางด้านภาษาโดยทั่วไปของผู้สอนแล้ว ผู้สอนควรมีเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้สร้างสรรค์วิธีการสอน เทคนิคที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในด้านปฏิบัติอย่างเห็นผลจริง ในทางตรงกันข้าม หากผู้สอนไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความคิดอันเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นรากฐานของการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมีประสิทธิภาพอาจเป็นไปได้ยาก

- คุณลักษณะของครูผู้สอนการพูดภาษาอังกฤษ

จากข้างต้น สรุปได้ว่า คุณลักษณะของครูผู้สอนการพูด ควรเป็นผู้ที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการใช้ภาษาและเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) เห็นด้วยว่าผู้สอนเป็นมีบทบาทสำคัญยิ่งในฐานะต้นแบบที่ดีใช้ภาษาได้เหมาะสมและถูกต้อง แต่ยิ่งไปกว่านั้น ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการปลูกฝังเจตคติให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใสทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย มั่นใจ ทั้งนี้บรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ต้องการฝึกฝน หรือมีส่วนร่วมในการโต้ตอบและสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรติดตามข่าวสารหรือหาสื่อภาษาอังกฤษที่ทันสมัยมาให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะอย่างสม่ำเสมอ ผู้สอนควรบันทึกหรือเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนให้มากที่สุด เพื่อประกอบการสร้างบทเรียนหรือกิจกรรมเสริมที่ตรงกับความสนใจ (interest) และลีลาการเรียนรู้ (learning styles) ของผู้เรียนและ

บทบาทสุดท้ายคือ การรู้จักสังเกตปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน สามารถชี้แนะแนวทางแก้ไขปัญหาให้ผู้เรียนรายบุคคลได้ (นงสมร พงษ์พานิช, 2554)

ชมพันธ์ ภูษธร ณ ออยุธยาและคณะ (2528,อ้างใน ไอริน สิงห์ตา,2544) กล่าวถึงสาเหตุหนึ่ง ที่การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ได้ผลเท่าที่ควรคือ ผู้สอน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดั้นนั้น ต้องเป็นผู้เสาะแสวงหาความรู้ให้แก่ตนเองอยู่เสมอ เป็นคนรักความก้าวหน้า หมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ นอกจากนี้ครูควรมีเทคนิคการสอนที่ดี มีจิตวิทยาในการเสริมแรง ทักษะในการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยเสริมสร้างความสำเร็จในการสอนได้เช่นกัน

- กิจกรรมการเรียนการสอน

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นงสมร พงษ์พานิช (2554) และ อรุณี วิริยะจิตรรา และคณะ (2555) แสดงความเห็นสอดคล้องกันว่า กิจกรรมการเรียนการสอนสำคัญต่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาในการสื่อสาร ฝึกคิดเพื่อให้เกิดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อสารจนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนหรือสื่อการสอน ควรพิจารณาถึงความชอบ ความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักมิใช่เลือกสื่อที่ตนเองชอบและรู้สึกสนุกกับการใช้สื่อ นั้น ลักษณะของสื่อการเรียนการสอนควรเป็นสิ่งที่ทันสมัย น่าสนใจและกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น เป็นสื่อการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้หรือทักษะทางภาษา ได้เรียนรู้ หรือค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง สื่อไม่ควรยากจนเกินขีดความสามารถของผู้เรียนซึ่งอาจทำให้เบื่อหน่ายและท้อแท้ มีภาพมีสีสันน่าสนใจ ปัญหา ริณจ้าว (2545) และ Gass และ Selinker (2008) เห็นว่า กิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมการฝึกและสื่อการสอนที่จะดึงดูดความสนใจผู้เรียนได้ดีควรเป็นสื่อที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนมากไปกว่านั้นเขาเห็นว่า การใช้สื่อจริงที่น่าเสนอสถานการณ์จริงโดยเจ้าของภาษาน่าสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนสู่ภาษาได้อย่างไม่รู้ตัว การศึกษาของ Nation (1989) เกี่ยวกับเทคนิคพัฒนาทักษะการพูด อธิบายว่า การจัดกิจกรรมฝึกทักษะการพูดควรตระหนักถึงเรื่องหลักการใช้ภาษา 3 ประการ คือ ความคล่อง (fluency) ความถูกต้อง (accuracy) และการควบคุมเนื้อหา (control of contents) อย่างไรก็ตาม Nation (1989) Nation เห็นว่าทักษะพูดจะพัฒนาได้ถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างเป็นระบบกับกิจกรรมที่มีคุณลักษณะดังนี้ งามให้ผู้เรียนฝึกพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง (Repetition) เพราะการได้พูดซ้ำๆจะเป็นการย้ำความจำเกี่ยวกับคำที่ได้พูด การพูดซ้ำๆ ยังหมายถึง โอกาสในเรียนรู้การแก้ไขข้อผิดพลาด

ของตนเอง ความคุ้นเคยกับเนื้อหาและหัวข้อจะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดและแก้ไขให้ตนเองได้ มากกว่านั้นผู้เรียนยังจะมีโอกาสซึมซับและเรียนรู้ไวยากรณ์จากบริบท(grammatical contexts) ที่ฝึกเนื่องจากต้องพูดหรือกล่าวช้าบ่อยครั้ง ค่อยๆ และสุดท้ายการพูดได้คล่องและผิदन้อยลงจะนำไปสู่ผลดีคือ ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น จากประเด็นที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะกิจกรรม ขั้นตอนและโอกาสในการฝึกฝนน่าจะเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่ดีในฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้สอนควรคำนึงถึง Wang, Haertel และ Walberg (1997) เห็นด้วยว่าการออกแบบสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนการสอนสำคัญ แต่ทั้งนี้ผู้ที่สร้างและคงสภาพเงื่อนไขการเรียนรู้เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง คือ การบริหารจัดการชั้นเรียน (Classroom Management) ของครูผู้สอน

จากผลการศึกษาของ Wang, Haertel และ Walberg (1997) การบริหารจัดการชั้นเรียน (Classroom Management) ของครูผู้สอน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้สูงสุด ครูผู้สอนควรเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่ม มีความรับผิดชอบ และมีลักษณะเป็นผู้สนับสนุน เพราะการจัดการชั้นเรียนในที่นี้ ครูต้องสร้างและคงสภาพเงื่อนไขของการเรียนรู้เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด จากนั้นครูควรรับผิดชอบในดำเนินกิจกรรมเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องรวมถึงจูงใจให้ผู้เรียนคงสภาพเงื่อนไขในการเรียนรู้นั้นๆ ไปโดยตลอด เพราะความต่อเนื่องและการคงสภาพเช่นนี้ นอกจากนี้ครูควรเป็นผู้ให้ผลสะท้อนกลับและการจัดการเกี่ยวกับการทำงานของผู้เรียน และมากกว่านั้นคือ หน้าที่ในการสร้างบรรยากาศแวดล้อมของห้องเรียนและดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการจัดการเรียนรู้บรรลุตามเป้าหมายทางการเรียนรู้

พันธุศักดิ์ พลสารมย์ (2556) สรุปปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยว่า ด้านผู้สอน พบปัญหาการสอนโดยมุ่งวิธีการสอนแบบถ่ายทอดความรู้แต่ไม่ถ่ายทอดความคิดเป็น ทำเป็น มุ่งเน้นการท่องจำ ไม่สามารถปลูกฝังความรักที่จะเรียนรู้ เน้นภาคทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ขาดทักษะและเทคนิคในการผลิตและใช้อุปกรณ์การสอน ขาดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความเป็นจริง นอกจากนี้การที่ต้องสอนเป็นกลุ่มใหญ่เป็นวิธีที่ทำให้ครูและศิษย์ไม่ค่อยมีเวลาใกล้ชิดกัน เป็นต้น

2.3.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนภาษา

สิ่งแวดล้อมทางการเรียน หมายถึง บุคคลและสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อมผู้เรียนในชีวิตประจำวัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ สภาพแวดล้อมในสถานศึกษาและสภาพแวดล้อมทางบ้าน

สภาพแวดล้อมในสถานศึกษา

กรพินธุ์ วัฒนสุข (2542) ให้คำจำกัดความของสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา หมายถึง สภาพสถานศึกษาและห้องเรียน อาคารเรียนมีอากาศถ่ายเท ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ไม่มีเสียงดังรบกวน สภาพห้องเรียนควรสะอาด พร้อมด้วยสื่อและอุปกรณ์ทางการศึกษา และมีการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน พันธุ์ศักดิ์ พลสารรัมย์ (2556) ให้ความเห็นว่าปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ ตำราอันเป็นสื่อการสอนหลัก วัสดุฝึก อุปกรณ์การศึกษาที่จำเป็นและทันสมัย ห้องสมุดที่ทันสมัยที่จะเป็นคลังแห่งความรู้ที่เพียงพอแก่นักศึกษาและคณาจารย์ได้หาความรู้เพิ่มเติม สำคัญในการแก้ไขปัญหา

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) มองว่าสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาไม่ใช่เพียงอุปกรณ์ขนาดและสภาพห้องเรียน แต่หมายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีผลต่อการเรียนด้วย เช่น จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนในประเทศไทยเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลทำให้คนไทยเรียนภาษาอังกฤษไม่ค่อยประสบความสำเร็จ เนื่องจากหลายสถาบันการศึกษาในประเทศไทยกำหนดให้จำนวนผู้เรียนในต่อหนึ่งชั้นเรียนที่มีจำนวนมากเกิน เช่น บางห้องเรียนมี 50 ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่ไม่เหมาะสมกับการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอน ผู้เรียนได้รับการใส่ใจจากผู้สอนไม่เต็มที่อีกทั้งโอกาสในการฝึกฝนก็ลดลงเนื่องจากมีจำนวนผู้เรียนมาก

พันธุ์ศักดิ์ พลสารรัมย์ (2556) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับปริญญาตรีของประเทศไทย เป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเนื่องจากในสถาบันอุดมศึกษาของไทยส่วนมากกำหนดจำนวนนักศึกษาต่อห้องเรียนเป็นจำนวนมาก ทำให้อาจารย์ผู้สอนต้องใช้วิธีการสอนแบบบรรยายแทนการฝึกปฏิบัติ อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) กล่าวว่าทำได้ดีที่สุดผู้สอนอาจให้ผู้เรียนหัดออกเสียงตามตนเองหรือตามสื่อการสอนที่จัดเตรียมไว้หนึ่งครั้ง การที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลจากผู้สอนแต่มีโอกาสดูฝึกฝนไม่เต็มที่ผู้เรียนอาจไม่สามารถเรียนรู้การนำข้อมูลที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ได้

Rubin (1975) มีความเห็นที่สัมพันธ์กับ อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555) ที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า โอกาส คือ ตัวแปรที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จ โอกาสในการ

เข้าถึงภาษาอาจแบ่งได้สองกลุ่มคือ ภายในชั้นเรียนและภายนอกชั้นเรียน สำหรับโอกาสในชั้นเรียนถ้าผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ทบทวนสิ่งเก่า และฝึกการใช้ภาษาผ่านวิธีเรียนที่ดีที่มีสร้างเงื่อนไขให้ผู้เรียนสัมผัสกับสถานการณ์ทางสังคมที่หลากหลายแตกต่างกันสม่ำเสมอและเพียงพอ นั้นหมายความว่า โอกาสในการเพิ่มขีดความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียนคนนั้นก็เพิ่มขึ้น สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนเช่นนี้นับเป็นปัญหาทางกายภาพที่มีผลต่อคุณภาพของการเรียนการสอนอย่างยิ่ง

Wang, Haertel และ Walberg (1997) กล่าวว่า วัฒนธรรมของการศึกษาน่าจะเป็นอีกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนพอสมควร เพราะวัฒนธรรมในสถานศึกษามีส่วนต่อแนวคิดวางแผนการสร้างสิ่งแวดล้อม บรรยากาศและวัฒนธรรมเรียนรู้ที่เอื้อการเรียนรู้ภาษา ยกตัวอย่างเช่น การบริหารจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมส่งเสริมอื่นๆ เช่น การแข่งขันทักษะทางวิชาการ การให้ทุนการศึกษาสำหรับผู้ที่ยาก หากสถานศึกษามีวัฒนธรรมองค์กรที่ตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารจัดการศึกษาที่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทางการเรียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งมีควรตระหนักถึงการสร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆ อันเป็นช่องทางในการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้เข้าถึงภาษาอย่างต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้จะเป็นการกระตุ้นให้สมาชิกในสังคมนั้นๆ ซึมซับและเกิดความรู้สึกลอยๆมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้น และสุดท้ายสถานศึกษานั้นก็จะมีวัฒนธรรมที่สามารถรอบแนวคิดให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการวิ่งเข้าหาโอกาสที่ได้ใช้ภาษาและฝึกฝนอันจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อการเรียนในหลักสูตรและในการสื่อสารในชีวิตจริง

มิ่งขวัญ บุญยานันต์ (2546) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนสนิทและการใช้เวลาในห้องเรียน เป็นอีกปัจจัยที่ในสภาพแวดล้อมสถานศึกษาที่ควรตระหนักถึง พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิทจะมีอิทธิพลกับระดับความใฝ่ฝันทางวิชาการ รวมถึงลักษณะกิจกรรมที่จะทำร่วมกันหลังเรียน หรือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรของสถาบันที่ศึกษาอยู่ สภาพแวดล้อมที่บ้าน

สภาพแวดล้อมที่บ้านหรือ ในครอบครัว เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนส่งเสริมศักยภาพทางการเรียนของผู้เรียน ประหยัดศรี เกื้อนศิริ (2536) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาลคณะพยาบาลศาสตร์พบว่า สภาพครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนของนักศึกษาทั้งการพัฒนาด้านสมอง ร่างกายและจิตใจ หากนักศึกษาเติบโตจากครอบครัวที่ให้การดูแลอย่างอบอุ่น ให้การอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง ให้การยอมรับ ยกย่องชมเชยเมื่อ

ทำดีหรือประสบความสำเร็จ แสดงความสนใจ เข้าใจ เอาใจใส่อย่างดีพร้อมให้การสนับสนุนทุกๆด้าน นักศึกษาก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

พระมหาประยูร สุยะใจ (2548) กล่าวว่า ลักษณะสิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมทางการเรียนของผู้เรียนอย่างยิ่ง ความพร้อมในที่นี้คือ ความพร้อมที่จะเรียนด้วยภาวะอารมณ์ที่มั่นคง ไม่วิตกกังวล ท่านอธิบายว่า บุคคลที่เติบโตในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่พ่อแม่มีความเข้าใจต่อกัน มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน จะมีความพร้อมในการเรียนดีกว่าบุคคลที่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่สมาชิกในครอบครัวขัดแย้งกัน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ต่อลูก บุคคลประเภทหลังนี้มักพบปัญหาในการเรียน คือ ไม่มีทักษะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน ไม่รู้ว่าควรทำอะไร ไม่ควรทำอะไรเมื่อเกิด ทำให้เรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร

มิ่งขวัญ บุญยานันต์ (2546) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และพบว่าปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ หรือผู้ปกครองมีความรู้ เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมก็จะได้รับการสนับสนุนในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ เช่น จัดหาตำราภาษาอังกฤษให้อ่านที่บ้าน พูดใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในครอบครัว ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษเมื่อลูกถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้ฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ให้เข้าร่วมการเรียนภาษาภาคฤดูร้อนในประเทศเจ้าของภาษา เป็นต้น เมื่อได้รับโอกาสสนับสนุนเช่นนี้ ก็มีแนวโน้มว่าผู้เรียนคนนั้นจะรักและชอบภาษาอังกฤษเพราะเห็นประโยชน์ จึงทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้ประสบความสำเร็จ

จากข้างต้นสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมในครอบครัวมีผลในการส่งเสริมให้ผู้เรียนภาษาพัฒนาทักษะด้านภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่ดี ให้การส่งเสริมด้านการเรียนภาษาทั้งด้านวัตถุและวาจาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทำวิจัยและขอเสนอรายละเอียดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1. กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.3. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

นักศึกษา ระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1-4 (หลักสูตรภาษาไทย) ที่ทำการลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2/2555 (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ, 2555) จำนวน 7 คณะ ดังนี้

ตาราง 3.1. จำนวนนักศึกษาปริญญาตรี(หลักสูตรภาษาไทย) ที่ลงทะเบียนภาคเรียนที่ 2/2555

ลำดับ	คณะ	จำนวน (คน)
1.	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	534
2.	เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	2,265
3.	บริหารธุรกิจ	2,935
4.	วิทยาศาสตร์	1,258
5.	วิศวกรรมศาสตร์	1,679
6.	ศิลปศาสตร์	1,751
7.	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	285
	รวมทั้งสิ้น	10,707

ในการวิจัยครั้งนี้ไม่รวมนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติเป็นกลุ่มประชากรด้วยเนื่องจากนักศึกษากลุ่มนี้ใช้หลักสูตรพิเศษและมีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกับนักศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย อาทิเช่น ใช้ลักษณะวิชา ตำราเรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียนต่างกับนักศึกษาหลักสูตรภาษาไทย

อาจารย์ สาขาวิชาภาษาตะวันตก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
กรุงเทพ ผู้สอนรับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษา ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาโดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละคณะ (Proportional-Stratified random sampling) โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด ดังกล่าวใน 3.1.1 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะ สรุปได้ดังนี้

ตาราง 3.2. จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามการวิจัย

ลำดับ	คณะ	จำนวน (คน)
1.	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	53
2.	เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	227
3.	บริหารธุรกิจ	294
4.	วิทยาศาสตร์	126
5.	วิศวกรรมศาสตร์	168
6.	ศิลปศาสตร์	175
7.	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	29
	รวมทั้งสิ้น	1,072

นักศึกษาที่ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่กำลังเรียนหรือได้ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งรายวิชาเหล่านี้เป็นรายวิชาที่มีการที่เน้นการเรียนและฝึกทักษะการพูด ได้แก่ ภาษาอังกฤษทั่วไป (หรือภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรเก่า) ภาษาอังกฤษเพื่องาน (หรือ ภาษาอังกฤษ 2 หลักสูตรเก่า) ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน สนทนาภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิชาใดวิชาหนึ่งในขณะทำการเก็บข้อมูล

สรุปคือ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามงานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 1,072 คน และเพื่อเป็นการได้ข้อมูลเชิงลึก ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง สุ่มเลือกนักศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะสรุปได้ดังนี้

ตาราง 3.3. จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ

ลำดับ	คณะ	จำนวน (คน)
1.	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	1
2.	เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	2
3.	บริหารธุรกิจ	2
4.	วิทยาศาสตร์	1
5.	วิศวกรรมศาสตร์	2
6.	ศิลปศาสตร์	2
7.	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	1
	รวมทั้งสิ้น	11

โดยสรุป คือ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมสัมภาษณ์เป็นในงานวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาที่ผู้วิจัยสุ่มเลือกหลังจากที่นักศึกษาได้ทำแบบสอบถาม รวมทั้งสิ้น 11 คนจากทั้งหมด 7 คณะ แต่ละคณะไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามของคณะนั้นๆ

อาจารย์ ผู้วิจัยเลือกอาจารย์ผู้สอนเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสำหรับการวิจัยเนื่องจากว่า ผู้สอนเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างใกล้ชิดเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษา โดยใช้วิธีการกลุ่มตัวอย่างสุ่มแบบอย่างแบบเจาะจง จากการสำรวจจากฝ่ายทะเบียนของมหาวิทยาลัยพบว่า ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ได้กล่าวข้างต้นในภาคการศึกษา 2/2555 มีจำนวนทั้งสิ้น 21 คน ทั้งหมดเป็นอาจารย์ชาวไทย ไม่มีอาจารย์ชาวต่างชาติรับผิดชอบสอนวิชาเหล่านี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกอาจารย์ทั้งหมด เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสอบถาม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ

3.2.1 แบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย แบบสอบถาม 2 ชุด ดังนี้

1) แบบสอบถามสำหรับนักศึกษา แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชั้นปีและคณะที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิหลังเกี่ยวกับการศึกษา ได้แก่ ระดับการศึกษาชั้นสูงสุดและสายวิชาที่ศึกษาก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ การสนับสนุนด้านการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว สภาพแวดล้อมการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การประเมินระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบคำถามและมีตัวเลือก ข้อคำถามส่วนหนึ่งจะเป็นแบบถาม-ตอบ โดยผู้ตอบต้องเลือกขีดลงในช่องตัวเลือกที่ตรงกับตนเองที่สุด อีกส่วนหนึ่งเป็นข้อคำถามที่ถามให้พิจารณาตัวเลือกที่ให้ไว้และเลือกตอบ 3 ตัวเลือกที่ตรงและเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถามที่สุด ข้อคำถามในตอนนี้มีทั้งหมด 20 ข้อ

ตอนที่ 2 ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สื่อวัสดุและอุปกรณ์การสอน กิจกรรมและสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบคำถามแบบ

มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิดของมิ่งขวัญ บุญยานันต์ (2546) โดยให้นักศึกษาอ่านแต่ละข้อความแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักศึกษา สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตนักศึกษา ตรงกับข้อคิดเห็นของนักศึกษา หรือข้อเท็จจริงมากที่สุด ข้อคำถามจำนวนมีทั้งหมด 12 ข้อ ระดับคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักศึกษามากที่สุด

4 หมายถึง สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักศึกษามาก

3 หมายถึง สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักศึกษาบ้างไม่ตรงบ้าง

2 หมายถึง สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักศึกษาน้อย

1 หมายถึง สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

เกณฑ์ที่จะใช้ในการแปล เป็นการแปลความค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 อ้างอิงในมิ่งขวัญ บุญยานันต์, 2546:51-58)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง เจตคติของนักศึกษาต่อประเด็นนั้นอยู่ในระดับดี/มาก

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง เจตคติของนักศึกษาต่อประเด็นนั้นอยู่ในระดับดีพอใช้/ปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง เจตคติของนักศึกษาต่อประเด็นนั้นอยู่ในระดับไม่ดี/น้อย

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือผู้สอบแบบสอบถามกรอกชื่อ/ชื่อเล่นและเบอร์โทรศัพท์ไว้ตอนท้ายของแบบสอบถาม เพื่อติดต่อขอเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการในกรณี que พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามนั้นให้ข้อมูลที่น่าสนใจและสามารถขยายผลเพิ่มเติม

2) แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอน แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการสอน ได้แก่ ลักษณะรายวิชาที่รับผิดชอบสอน กลุ่มนักศึกษาที่สอน มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษภาพรวมของนักศึกษา ระดับความรู้พื้นฐานของนักศึกษา ข้อคำถามเป็นแบบถาม-ตอบและมีตัวเลือกให้ โดยผู้ตอบต้องเลือกขีดลงในช่องตัวเลือกที่ตรงกับความเห็นของตนเองที่สุด จำนวนข้อคำถามในข้อนี้มีทั้งหมด 4 ข้อ

ตอนที่ 2 ประกอบด้วย ข้อคำถามที่ถามความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับอุปนิสัย พฤติกรรมการเรียนและสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียน วิชาภาษาอังกฤษ สภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ข้อคำถามมีจำนวนทั้งหมด 28 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบคำถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 โดยผู้ตอบแบบสอบถามต้องพิจารณาข้อคำถามแล้วทำเครื่องหมายลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับ

ข้อเท็จจริงมากที่สุด เพียง 1 ข้อ ระดับคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับเช่นเดียวกับแบบสอบถามของ นักศึกษาตอนที่ 2 (ดูได้จากตอนที่ผ่านมา)

การศึกษาความคิดเห็นของครูต่อพฤติกรรมการเรียน ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จะถูกวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแปลผลจากมาตราส่วนเดียวกับที่ใช้ กับแบบสอบถามนักศึกษาสำหรับข้อคำถามที่เป็นการถามพฤติกรรมด้านบวกของนักศึกษา ได้แก่

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง ทักษะหรือพฤติกรรมอยู่ในระดับดี/น่าพอใจ

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง ทักษะหรือพฤติกรรมในระดับพอใช้/ปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง ทักษะหรือพฤติกรรมในระดับไม่ดี/ไม่น่าพอใจ

แต่อย่างไรก็ตามในข้อคำถามแบบสอบถามอาจารย์ในตอนที่สองข้อ 13-17 การแปลผลผู้วิจัย ได้ทำการแปลตรงกันข้ามคือ

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับไม่ดี/ไม่น่าพอใจ

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับพอใช้/ปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง ในระดับพฤติกรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับดี/น่าพอใจ

ตอนที่ 3 ประกอบด้วยคำถามที่มุ่งสำรวจความคิดเห็นอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำนวนข้อคำถามมีเพียง 2 ข้อ ข้อที่ 1 ความคิดเห็นเรื่องแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบ ถาม-ตอบ แบบมีตัวเลือกคำตอบให้ ผู้ตอบแบบสอบถามต้องพิจารณาเลือกข้อที่ตรงความคิดเห็นที่สุด โดยเรียงลำดับที่ 1-5 สำหรับตัวเลือกที่คิดสำคัญมากที่สุดสำหรับการพัฒนาทักษะการพูดของ นักศึกษาให้อยู่ในระดับสื่อสารได้ให้เรียงไว้ลำดับที่ 1 และ ลำดับที่ 2 3 4 5 สำหรับตัวเลือกที่สำคัญ รองลงมา ในแต่ละตัวเลือกจะมีพื้นที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามกรอกข้อคิดเห็นสนับสนุนคำตอบของตนเอง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ออกแบบข้อที่ 2 ไว้เป็นลักษณะถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อคิดเห็น หรือ ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่จะประโยชน์ในการสร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา เพื่อให้ผู้ ที่มีความเห็นหรือมีแนวทางที่นอกเหนือจากตัวเลือกในข้อที่ 1 มีพื้นที่สำหรับแสดงความคิดเห็นอย่าง เต็มที่และเพื่อจะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สูงสุดของการศึกษารั้งนี้

3.2.1 การสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ

การสัมภาษณ์ถูกกำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หาข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่น่าสนใจที่เห็น จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบคำถามสำหรับสัมภาษณ์และแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

- 1) ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะนิสัยส่วนตัว
- 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

- 3) พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาทั้งด้วยตนเองและในกลุ่มเพื่อนสนิท
- 4) ทักษะการที่นักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนทักษะการพูด
- 5) การจัดการการเรียนการสอน
- 6) การจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมส่งเสริมภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย

คำถามที่ออกไว้ถูกปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในการสัมภาษณ์และคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างสะท้อนมา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนของคำตอบได้

3.3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ซึ่งสามารถสรุปออกมาเป็นขั้นตอนได้ 3 ระยะ ดังนี้

1. Pre-stage

- 1.1 ศึกษาจากเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษ จิตวิทยากับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 1.2 สังเคราะห์ความรู้ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและออกแบบกรอบแนวคิดโครงการวิจัย
- 1.3 นำเสนอโครงร่างงานวิจัยเพื่ออนุมัติ

2. While-stage

- 2.1 ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เพื่อศึกษาวรรณกรรมเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวิจัยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประเภทของแบบสอบถามและวิธีสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษาค้นคว้า
- 2.2 สร้างแบบสอบถามทั้งสำหรับนักศึกษา
- 2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการทดลองเก็บข้อมูล(Piloting) ครั้งที่ 1 กับนักศึกษาซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ผู้วิจัยสุ่มเลือกแบบเจาะจงและให้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการทดลองเก็บข้อมูลเท่านั้น
- 2.4 นำข้อผิดพลาดที่พบและข้อมูลที่ได้จากการทดลองเก็บข้อมูลจากส่วนที่เป็นแบบสอบถามRating Scale นักศึกษากลุ่มตัวอย่างชุดแรกไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) และปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องให้มีความถูกต้องและตรวจสอบความเที่ยงตรง เชิงประจักษ์ (Face Validity)

- 2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบข้อมูลอีกครั้ง ก่อนทดลองอีกครั้ง
 - 2.6 ทำการทดลองเก็บข้อมูล(Piloting) ครั้งที่ 2 กับนักศึกษากลุ่มที่สุ่มเลือกแบบเจาะจง และมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง เช่นเดียวกับกลุ่มแรกคือ นักศึกษากลุ่มนี้ถูกเลือกเพื่อการทดลองเก็บข้อมูลเท่านั้นไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้
 - 2.7 ข้อมูลที่ได้จากการทดลองเก็บข้อมูลตรวจหาค่าควรเชื่อมั่นและปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาแก้ไขตามสมควรและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์อีกครั้ง
 - 2.8 เก็บรวบรวมข้อมูลจริง ในการเก็บข้อมูลจริงผู้วิจัยได้ทำการจ้างเหมาเก็บข้อมูลบุ เลขที่แบบสอบถาม
 - 2.9 สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ
 - 2.10 สร้างแบบสอบถามสำหรับอาจารย์โดยมีขั้นตอนในการสร้าง แก้ไขปรับปรุงและหาค่าความเชื่อมั่นแบบเดียวกับการสร้างแบบสอบถามนักศึกษาที่กล่าวมาในข้อ (2.3-2.8)
3. Post-stage
- 3.1 ตรวจสอบแบบสอบถาม รวบรวมข้อมูลที่ได้และนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไปนี้
 - 3.1.1 คำนวณค่าพื้นฐานที่ได้โดยหา หาค่าความถี่ของคำตอบแต่ละข้อ ค่ารวม (Sum) และค่าร้อยละ (Percentage)
 - 3.1.2 ในข้อคำถามแบบ Ranking ทำการนับคำตอบแต่ละช่องหมายเลขและรวมคะแนน ก่อนหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
 - 3.2 ถอดบทสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างและอาจารย์กลุ่มตัวอย่างและนำไปวิเคราะห์โดยการจัดกลุ่มตามประเด็นที่น่าสนใจและตามคำถามที่ออกแบบไว้
 - 3.3 นำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อหา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลแบบสอบถามและบทสัมภาษณ์ของนักศึกษา ผลปรากฏว่ามีข้อมูลที่เกี่ยวข้องสามารถนำเสนอภายใต้หัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

4.1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องปัจจัยกับตัวผู้เรียน

1. ภูมิหลังด้านการศึกษาและความรู้พื้นฐาน

- วุฒิการศึกษาสูงสุดก่อนศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย
- สายวิชาที่เรียนก่อนเข้าศึกษาต่อ
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม
- การเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก

2. ภูมิหลังด้านประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

- การเรียนพิเศษและการเข้ากิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
- แหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา
- การส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากครอบครัว
- บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

3. โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง

- การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- บุคคลที่นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วย
- สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ
- บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักศึกษา

4. การประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

- ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- ทักษะการพูดที่นักศึกษาสามารถทำได้
- บทสัมภาษณ์ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

5. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษและการเรียนภาษา

- ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษ
- ความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบภาษาอังกฤษ
- เหตุผลที่สนใจหรือเรียนภาษาอังกฤษ
- นิสัยการเรียนของนักศึกษา

4.2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านผู้สอนและการเรียนการสอน

4.3. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

4.4. ข้อคิดเห็นอาจารย์ต่อความสนใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4.5. ข้อคิดเห็นของอาจารย์ต่อแนวทางพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4.1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องปัจจัยกับตัวผู้เรียน

จากผลวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังด้านการศึกษาก่อนเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพและพื้นฐานความรู้โดยภาพรวมของนักศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1. ภูมิหลังด้านการศึกษาและความรู้พื้นฐาน

- วุฒิการศึกษาสูงสุดก่อนศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย
- สายวิชาที่เรียนก่อนเข้าศึกษาต่อ
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม
- การเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก

- วุฒิการศึกษาสูงสุดก่อนเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย

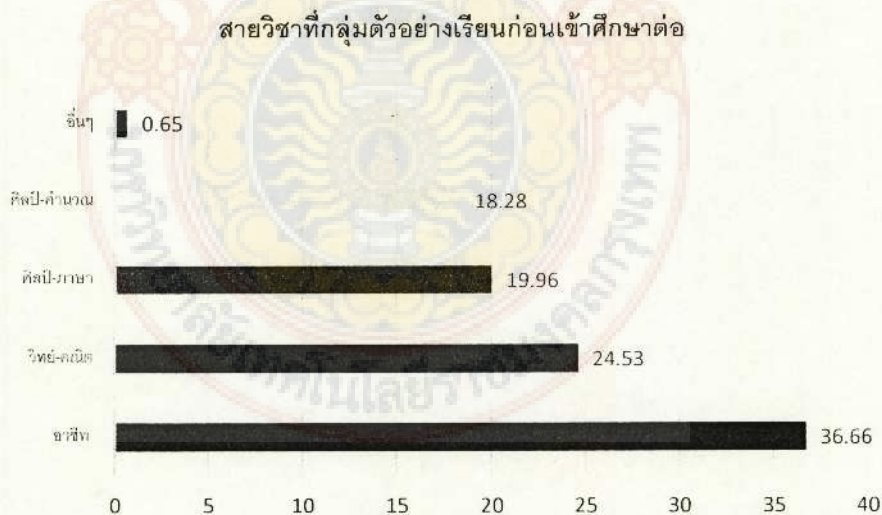
จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาที่นักศึกษาได้เรียนก่อนเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาพบว่า

รูป 4.1 วุฒิการศึกษาสูงสุดที่นักศึกษาได้รับก่อนเข้าศึกษาต่อ

จากรูป 4.1 พบว่า นักศึกษาจบการศึกษาจบสายสามัญ (มัธยมศึกษาปีที่ 6) ร้อยละ 62.87 รองลงมาคือระดับปวช. ร้อยละ 25.47 จบปวส. ร้อยละ 11.1 และลำดับสุดท้ายมีจำนวนค่อนข้างต่างจากลำดับก่อนหน้าคือ จบการศึกษาประเภทอื่นๆ ร้อยละ 0.65 กลุ่มนี้ได้ระบุว่าจบการศึกษานอกระบบ (กศน.)

- สายวิชาที่นักศึกษาเรียนก่อนเข้าศึกษาต่อ

รูป 4.2 สายวิชาที่นักศึกษาเรียนก่อนเข้าศึกษาต่อ

ข้อมูลด้านสายวิชาที่นักศึกษาเรียนจบมานั้น พบว่า เมื่อแบ่งรายละเอียดเป็นสายวิชา นักศึกษากลุ่มใหญ่ที่สุดเรียนจบด้านสายอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 36.66 ตามด้วยสายวิทย์-คณิต คิดเป็น

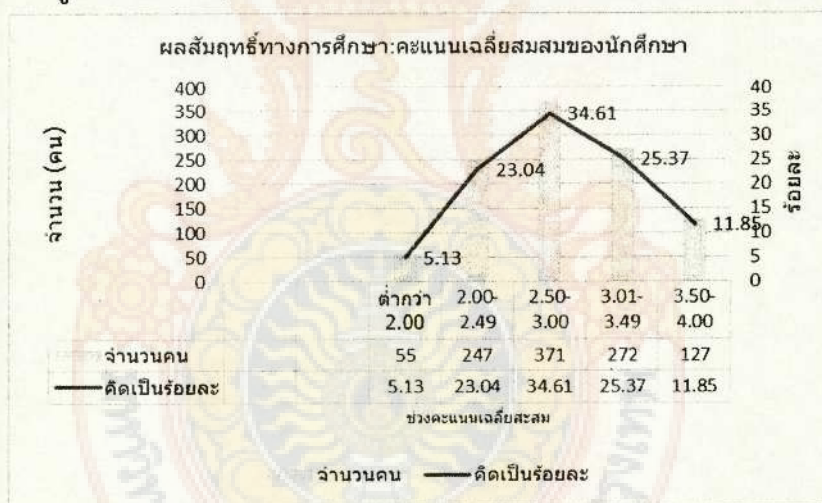
ร้อยละ 24.53 สายศิลป์-ภาษา ศิลป์-คำนวณ และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือนักศึกษาเรียนสายวิชาจากการศึกษานอกโรงเรียน

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งจะเป็นองค์ประกอบในการวิเคราะห์พื้นฐานความสามารถทางการเรียนของนักศึกษาที่เก็บได้พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสม(GPA) กระจายอยู่ในทุกช่วงคะแนนเฉลี่ยซึ่งมีความหมาย ดังนี้ (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ,2555)

คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.50-4.00	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก-ดีเลิศ
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างดี
คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับพอใช้
คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.00	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับอ่อน-ค่อนข้างพอใช้

รูป 4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา:คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)

จากรูป 4.3 พบว่า องค์ประกอบด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) อยู่ระหว่าง 2.50-2.99 คิดเป็นร้อยละ 34.61 ตามด้วยกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ย 3.00-3.49 คิดเป็นร้อยละ 25.37 รองลงมาได้คะแนนเฉลี่ย 2.00-2.49 คิดเป็นร้อยละ 23.04 กลุ่มรองลำดับสุดท้ายได้แก่ กลุ่มคะแนนเฉลี่ย 3.50-4.00 คิดเป็นร้อยละ 11.85 และสุดท้ายคือกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.00 คิดเป็นร้อยละ 5.13

- การเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก

นอกจากสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยภาพรวมแล้วในแบบสอบถามได้สำรวจว่า นักศึกษาเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเมื่อใด ข้อมูลที่รวบรวมได้ถูกนำเสนอในรูป 4.4 ข้างล่างนี้

รูป 4.4 การเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเป็นครั้งแรก

นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรกเมื่ออยู่ระดับชั้น...

จากรูป 4.4 เห็นได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรกของนักศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ เริ่มเรียนตั้งแต่อนุบาล ระดับประถมและมัธยมตามลำดับ ส่วนใหญ่นักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อนุบาลซึ่งมีจำนวนมากถึงร้อยละ 79.76 รองลงมาคือ เรียนตั้งแต่ชั้นประถม ซึ่งมีจำนวนข้อต่างจากลำดับแรกมากพอสมควร คิดเป็นร้อยละได้เท่ากับ 19.12 และกลุ่มสุดท้ายคือเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมมีเพียงร้อยละ 1.12

2. ภูมิหลังด้านประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่เก็บรวบรวมได้แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่

- การเรียนพิเศษและการเข้ากิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
 - แหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา
 - การส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากครอบครัว
 - บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน
- การเรียนพิเศษและการเข้ากิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
- จากการสำรวจพบว่า กิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ได้สำรวจ มี 3 ลักษณะได้แก่ การเรียนพิเศษ การเข้าค่ายภาษาอังกฤษในประเทศ และการเข้าค่ายและอบรมภาษาอังกฤษ ณ ต่างประเทศ ดังเห็นได้จากตาราง 4.1

ตาราง 4.1 การร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์และพัฒนาภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

การร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์และพัฒนาภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน	จำนวนนักศึกษา					
	เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ		เข้าค่ายภาษาอังกฤษ (ในประเทศ)		เข้าค่าย/อบรมหลักสูตรภาษาอังกฤษ (ต่างประเทศ)	
	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย
จำนวน (คน)	586	486	430	642	6	1066
ร้อยละ	54.66	45.34	40.11	59.89	0.56	99.44

จากตารางข้างบนพบว่า นักศึกษามีประสบการณ์ในแต่ละสถานการณ์ต่างกัน ได้แก่ การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ พบว่า จำนวนของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เรียนพิเศษนอกหลักสูตรของมหาวิทยาลัยกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนไม่ต่างกันมาก นักศึกษาที่เคยเรียนคิดเป็นร้อยละ 54.66 ในขณะที่นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน 45.34

การเข้าค่ายภาษาอังกฤษภายในประเทศ พบว่า นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์มีจำนวนน้อยกว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ ได้ดังนี้ เคยมีประสบการณ์ ร้อยละ 40.11 ไม่มีประสบการณ์ 59.89

การเข้าค่าย อบรมหลักสูตรภาษาอังกฤษ ณ ต่างประเทศ พบว่า มีนักศึกษาจำนวนเพียง 6 คน จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 1,072 คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 0.56 ที่มีประสบการณ์ในการร่วมกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ณ ต่างประเทศ

สำหรับข้อมูลข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่นักศึกษาได้ไปใช้ประสบการณ์ มีดังนี้

1. คนที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ ประเทศมาเลเซีย เรียนเป็นระยะเวลา 1 เดือน
2. คนที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ ประเทศสิงคโปร์ เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์
3. คนที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ ประเทศสิงคโปร์ เป็นระยะเวลา 1 เดือน
4. คนที่ 4 คณะศิลปศาสตร์ ประเทศสิงคโปร์ เป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์
5. คนที่ 5 คณะศิลปศาสตร์ ประเทศออสเตรเลีย เป็นระยะเวลา 1 เดือนครึ่ง
6. คนที่ 6 คณะศิลปศาสตร์ ประเทศนิวซีแลนด์ เป็นระยะเวลา 2 อาทิตย์

ส่วนที่เหลือ นักศึกษาจำนวน 1,066 คน คิดเป็นร้อยละ 99.44 ให้ข้อมูลว่าไม่เคยมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมอบรม หรือเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มทักษะของตนเอง ณ ต่างประเทศ

- แหล่งเรียนภาษาด้วยตนเองของนักศึกษา

นอกจากประสบการณ์การเรียนรู้พิเศษ หรือการเข้าอบรมต่าง ๆ การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาได้ศึกษาหาความรู้ด้านภาษาและฝึกทักษะเพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ที่หลากหลายจากแบบสอบถามเกี่ยวกับประเด็นนี้ นั้น ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเลือกจากตัวเลือกที่มีให้แล้วเรียงลำดับ 1-3 โดยให้เลือก แหล่งหรือสื่อที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ประโยชน์เพื่อการฝึกทักษะพูดภาษาอังกฤษด้วยบ่อยที่สุดเป็นอันดับ 1 และ 2-3 สำหรับตัวเลือกที่อยู่ในลำดับรองลงมา จากการวิเคราะห์ผลข้อมูลพบว่าตัวเลือกที่ถูกเลือกเป็นอันดับหนึ่งของแต่ละลำดับสรุปได้ดังนี้

- ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 1 ซึ่งหมายถึง แหล่งเรียนรู้หรือสื่อที่นักศึกษาใช้ในการฝึกทักษะการพูดของตนเองมากที่สุดคือ เพลงสากลภาษาอังกฤษ
- ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 2 ซึ่งหมายถึง แหล่งเรียนรู้หรือสื่อที่นักศึกษาใช้ในการฝึกทักษะการพูดของตนเองมากเป็นอันดับสอง คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ
- ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 3 ซึ่งหมายถึงแหล่งเรียนรู้หรือสื่อที่นักศึกษาใช้ในการฝึกทักษะการพูดของตนเองมากเป็นอันดับสาม คือ เว็บไซต์/สื่อออนไลน์

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า มีประเด็นที่น่าจะสนใจที่เป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์พื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อและสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา จึงขอสรุปประเด็นที่น่าสนใจไว้ในตาราง 4.2

ตาราง 4.2 แหล่งเรียนภาษาด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษา

ลำดับที่	แหล่งเรียนรู้	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
1	เพลงสากลภาษาอังกฤษ	153	แหล่งเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้เรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเพิ่มทักษะด้านภาษา ที่ถูกเลือกมาเป็นอันดับหนึ่งได้แก่ เพลงสากลภาษาอังกฤษ และอันดับรองลงมาในกลุ่มนี้คือ หนังสือ/ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อนร่วมชั้นเรียน เป็นลำดับที่สาม
	หนังสือ/ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	145	
	เพื่อนร่วมชั้นเรียน	132	
ลำดับที่	แหล่งเรียนรู้	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
2	ภาพยนตร์ต่างประเทศ	132	แหล่งเรียนรู้ที่นักศึกษาเลือกเป็นลำดับที่ 2 มากที่สุดคือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ ตามด้วยเพลงสากลภาษาอังกฤษ และเว็บไซต์/สื่อออนไลน์
	เพลงสากลภาษาอังกฤษ	119	
	เว็บไซต์/สื่อออนไลน์	106	

ลำดับที่	แหล่งเรียนรู้	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
3	เว็บไซต์/สื่อออนไลน์	173	เว็บไซต์/สื่อออนไลน์ เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ นักศึกษาจัดอันดับไว้ลำดับที่ 3 เยอะที่สุด รองลงมา คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ ตามด้วย แหล่งเรียนรู้ที่นักศึกษาเลือกเป็นลำดับที่ 2 มากที่สุดคือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ ตามด้วย เพลงสากลภาษาอังกฤษ และเว็บไซต์/สื่อ ออนไลน์
	ภาพยนตร์ต่างประเทศ	132	
	หนังสือ/ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	123	

ในตาราง 4.2 เห็นได้ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เลือกเรียนรู้และฝึกทักษะภาษาอังกฤษของตนเองเพิ่มเติมผ่านสื่อการเรียนรู้ที่ไม่มีชีวิต เช่น สื่อบันทึก อันได้แก่ ภาพยนตร์ต่างประเทศหรือเพลงสากลภาษาอังกฤษ หนังสือตำราเรียนที่คุ้นเคย และเทคโนโลยีที่ทันสมัย อันได้แก่ เว็บไซต์/สื่อออนไลน์ แหล่งเรียนรู้ที่มีชีวิตเพียงอันเดียวที่ได้รับการเลือกเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มลำดับที่ 1 คือ เพื่อนร่วมชั้นเรียน

- การสนับสนุนและส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากครอบครัว

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้สำรวจเกี่ยวกับการสนับสนุนของพ่อแม่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการสร้างความสนใจและส่งเสริมการเพิ่มศักยภาพด้านภาษาแก่นักศึกษา ข้อมูลที่วิเคราะห์ได้สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาร้อยละ 46.75 ซึ่งถือเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด ระบุว่า ครอบครัวให้การส่งเสริมและสนับสนุน นักศึกษาพัฒนาทักษะด้านภาษาในระดับปานกลาง รองลงมา คือ น้อย มาก มากที่สุด และน้อยที่สุด ตามลำดับ

ตาราง 4.3 การส่งเสริมด้านการเรียนภาษาและฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากครอบครัว

ระดับความคิดเห็น	คน	ร้อยละ
มากที่สุด	98	9.14
มาก	131	12.21
ปานกลาง	511	47.65
น้อย	262	24.4
น้อยที่สุด	70	6.56
รวม	1072	100

- บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

สำหรับการสนับสนุนจากครอบครัวได้มีการทำคำถามนี้เพื่อหาข้อมูลเชิงกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์ ข้อมูลที่ได้สามารถอธิบายโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มที่ได้รับการสนับสนุน สำหรับกลุ่มนี้พบว่าทางบ้านยินดีให้การสนับสนุนนักศึกษาเรียนเสริมนอกชั้นเรียน แต่บางคนเรียนเพราะสนใจจริง บางคนไม่เรียนเพราะไม่ใช่ด้านที่ตนเองรักหรือถนัด และมีบางคนที่มีโอกาสเรียนแต่ไม่เลือกเรียน บางคนพ่อแม่พยายามให้การสนับสนุนในแต่ไม่สามารถแนะแนวทางเรื่องเรียนภาษาได้เพราะท่านไม่มีความรู้

กลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุน สำหรับกลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนนี้ โดยส่วนใหญ่ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงปัจจัยด้านเงินในการสนับสนุนจากครอบครัวมากที่สุด บางคนบ้านมีฐานะขัดสน บางคนเป็นเด็กกำพร้าพ่อแม่และอาศัยอยู่กับผู้อุปการะเลี้ยงดูจึงทำให้มีโอกาสด้านนี้ ด้านล่างนี้คือตัวอย่างจากบทสัมภาษณ์เกี่ยวกับครอบครัวกับการส่งเสริมด้านทักษะภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา

และแหล่งเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้ประโยชน์เพื่อเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุดก็จะเป็นสื่อการเรียนรู้อินเทอร์เน็ตเช่น เพลงสากล ภาพยนตร์ต่างประเทศ เรียนจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน ฟังน่อง ที่ทำงาน สื่อออนไลน์ รายการทีวีต่างๆ เป็นต้น

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: ที่บ้านผมไม่มีใครพูดภาษาอังกฤษนะครับ แต่คุณพ่อคุณแม่ให้การสนับสนุนเรื่องเรียนภาษาเต็มที่ครับ...คุณพ่อค้าขายครับ คุณแม่เป็นแม่บ้าน ท่านไม่เคยปฏิเสธเวลาผมขอตั้งค้ซื้ออุปกรณ์การเรียนหรืออยากเรียนเสริมครับ

Student B: ไม่เคยเรียนพิเศษค่ะ....แต่ที่บ้านก็ให้การสนับสนุนเรื่องการเรียนภาษามากค่ะ แต่เป็นลักษณะเข้าร่วมค่ายภาษาอังกฤษมากกว่าค่ะ พี่กับน้ำจะเน้นมากค่ะ คือ พ่อและแม่หนูเสียแล้ว หนูอยู่กับน้ำ แคะเลยอยากได้เรียนภาษาเยอะๆ เพราะความรู้ภาษาอังกฤษจะเป็นแนวทางในการทำงาน และอาจจะมีโอกาสไปทำงานต่างประเทศ...หนูจะเรียนจากเรียนจาก INTERNET ค่ะ ในเรื่องเกี่ยวกับภาษาอังกฤษออนไลน์ พวกไวยากรณ์ และจากรายการภาษาอังกฤษ เช่น English breakfast, Christ Delivery ดูหนัง ฟังเพลงบ้างค่ะ

Student C: เคยเรียนพิเศษครับแต่นานมากแล้ว ตอนอายุประมาณ 13ปี ถ้ามีเวลาและโอกาสก็อยากจะเรียนครับ บ้านผมพ่อ เป็นเกษตรกร แม่ทำงานเป็นพนักงานโรงงาน คิดว่าท่านให้การสนับสนุนเรื่องเรียนภาษาพอสมควรแต่ท่านไม่มีความรู้ทักษะภาษาอังกฤษ เลยแนะนำไม่ได้

Student D: หนูมีญาติเป็นชาวต่างชาติ ชอบพูด ชอบดูหนัง แล้วพี่สาวหนูพูดภาษาอังกฤษเก่งเลยอยากเก่งเหมือนพี่บ้าง เค้ายื่น English Program มาค่ะ.....หนูไม่ได้พูดภาษาอังกฤษกับพี่ค่ะ แต่เวลาหนูพูดผิดเค้ายจะช่วยแก้ไข เรื่องเรียนหรือเรียนพิเศษพ่อแม่หนูให้การสนับสนุนเต็มที่ค่ะเค้ายจะให้อิสระอยู่ที่เราจะเรียนหรือไม่เรียนค่ะ

Student E: ที่บ้านก็ส่งเสริมครับ เคยมีเรียนตัวต่อตัวอะครับ...เราเป็นคนต้องการเองอะครับ...แต่ผมเรียนแค่พักเดียวครับ แค่2 เดือนช่วงปิดเทอม พอดีแถวบ้านมีอาจารย์ที่เค้าย์สอน ผมเลยอยากลองดูเรียนแล้วก็ประทับใจครับ

Student F: พ่อแม่ผมเค้าให้ไปนะครับ แต่ไม่ค่อยมั่นใจครับถ้าจะเรียนแล้วมีเพื่อนผมก็เรียนแต่ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไรครับ

Student H: ผมไม่ได้ไปเรียนเลยครับ แต่ถ้ามีเพื่อนไปด้วยผมจะไปครับ แต่จริงๆแล้วพ่อผมสนับสนุนมากนะครับ...ครับพ่อ ผมอยากให้พ่อพูดได้...พ่อผมทำงานเรือครับเค้าพูดได้ 4 ภาษาครับ

Student G: เคยเรียนค่ะ แต่ส่วนมากต้องรอปิดเทอมค่ะ

Student I: ไม่เคยเรียนพิเศษครับ ผมจะเรียนแต่พวกคณิต วิทยาศาสตร์พวกนี้อะครับ

Student J: ไม่เคยเรียนพิเศษอังกฤษครับคือ ผมเป็นเด็กต่างจังหวัด บ้านผมฐานะไม่ค่อยดีครับ

Student K: หนูเคยร่วมเรียนกับ 2B Number วันค่ะ หนูเลือกเรียนตอนที่อยู่โรงเรียนครูเค้าเอามาให้ดู หนูเลยอยากไป ที่บ้านหนูคุณพ่อนี้คือคนที่อยากให้หนูเก่งอังกฤษ เพราะคุณพ่อเคยไปเรียนและทำงานที่อเมริกาค่ะ เค้าจะคอยพูดภาษาอังกฤษกับหนู แกล้งถามเป็นภาษาอังกฤษบ้าง

3. โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง

จากผลสำรวจ โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยวาจาในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสภาพแวดล้อมและลักษณะสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ข้อมูลที่วิเคราะห์ได้แบ่งออกเป็น ข้อๆ ได้ดังนี้

- การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
 - บุคคลที่นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วย
 - สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ
 - บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักศึกษา
- การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ตาราง 4.4 โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
ใช้ทุกวัน	67	6.25
ใช้ 3-4 วัน/สัปดาห์	121	11.29
ใช้ 1-2 วัน/สัปดาห์	463	43.19
แทบไม่ได้ใช้เลย	421	39.27
รวมทั้งหมด	1072	100

จากตาราง 4.4 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเกือบกึ่งหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.19 มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันเพียง 1-2 วันในหนึ่งสัปดาห์ และกลุ่มความถี่ที่รองลงมาคือ แทบไม่ได้ใช้เลย คิดเป็นร้อยละ 39.27 ซึ่งสองลำดับนี้แตกต่างกัน จะ กลุ่มที่ได้ใช้ทุกวันค่อนข้างมาก กลุ่มที่นักศึกษาเลือกน้อยที่สุดคือ ใช้ทุกวัน มีนักศึกษาเลือกเพียงร้อยละ 6.25

- บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วย
- และคำถามที่ว่า นักศึกษามีโอกาสได้ใช้กับใครนั้น ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเลือกจากตัวเลือกที่มีให้แล้วเรียงลำดับ 1-3 โดยให้เลือก บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสพูดภาษาอังกฤษด้วยบ่อยที่สุดเป็นอันดับ 1 และ 2-3 สำหรับบุคคลที่อยู่ในลำดับรองลงมา

ตาราง 4.5 บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษด้วย

ลำดับที่	บุคคลที่นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษด้วย	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
1	อาจารย์	393	บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยบ้อยที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ อาจารย์ เพื่อน และพ่อแม่หรือพี่น้อง
	เพื่อน	242	
	พ่อแม่ พี่น้อง	80	
ลำดับที่	บุคคลที่นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษด้วย	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
2	เพื่อน	284	บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยบ้อยรองลงมา 3 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อน อาจารย์ และตัวเลือกอันดับที่ 3 ในกลุ่มนี้ คือ บุคคลทั่วไป
	อาจารย์	224	
	บุคคลทั่วไป	194	
ลำดับที่	บุคคลที่นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษด้วย	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
3	บุคคลทั่วไป	277	บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยบ้อยรองเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ บุคคลทั่วไป กลุ่มที่ 2 คือ เพื่อน และลำดับที่ 3 ของกลุ่มนี้ คือ พ่อแม่หรือพี่น้อง
	เพื่อน	153	
	พ่อแม่ พี่น้อง	133	

จากตาราง 4.5 จะเห็นได้ว่ามีข้อมูลอยู่ 3 ชุด ได้แก่ ลำดับที่ 1 ลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 และในแต่ละชุดจะมีข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุด 3 อันดับแรกที่สูงสุดจากทั้งหมด 16 ตัวเลือก จากการวิเคราะห์ผลข้อมูลพบว่าตัวเลือกที่ถูกเลือกเป็นอันดับหนึ่งของแต่ละลำดับสรุปได้ดังนี้

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 1 ซึ่งหมายถึงบุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดด้วยบ้อยที่สุดคือ อาจารย์

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 2 ซึ่งหมายถึงบุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดบ้อยเป็นอันดับสอง คือ เพื่อน

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 3 ซึ่งหมายถึงบุคคลนักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดบ้อยเป็นอันดับสาม คือ บุคคลทั่วไป

ยิ่งไปกว่านั้นผู้วิจัยพบว่า จากข้อมูลที่สรุปได้ในแต่ละลำดับมีประเด็นที่น่าจะสนใจและน่าสังเกตว่าคือ บุคคลที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วย เห็นได้ว่าบุคคลที่อยู่ในรายการที่นักศึกษาระบุไว้ เป็นกลุ่มคนสองกลุ่มคือ บุคคลที่อยู่ใกล้ตัวนักศึกษาที่สุดในแง่ผู้ส่งเสริมการเรียนรู้

ของนักศึกษาได้แก่ อาจารย์ พ่อแม่ หรือผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนม อย่างเพื่อนหรือพี่น้อง และอีกกลุ่มซึ่ง นักศึกษาจัดไว้เป็นที่ 1 ของลำดับที่ 3 คือ บุคคลทั่วไป เป็นกลุ่มสาธารณะทั่วไปที่นักศึกษาได้พบเจอ ในชีวิตประจำวัน

- สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการพูด

ลำดับต่อไป ว่าด้วยเรื่องสถานที่ที่นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษพูดเพื่อสื่อสารกับคนอื่นมากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลเหล่านี้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเลือกจากตัวเลือกโดยมีหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่เลือกบุคคลที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ พบว่าตัวเลือกที่ถูกเลือกเป็นอันดับหนึ่งของแต่ละลำดับสรุปได้ดังนี้

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 1 ซึ่งหมายถึง แหล่งที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษพูดบ่อยที่สุดคือ ในชั้นเรียน

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 2 ซึ่งหมายถึง แหล่งที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษพูดบ่อยเป็นอันดับสอง คือ ในบริเวณมหาวิทยาลัย

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 3 ซึ่งหมายถึง แหล่งที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษพูดบ่อยเป็นอันดับสาม คือ สถานที่ท่องเที่ยว

สำหรับข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดเพื่อการ สื่อสารที่นักศึกษาเลือก 3 ตัวเลือกแรกของแต่ละลำดับที่ สามารถเห็นได้จากตาราง 4.6

ตาราง 4.6 สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการพูด

ลำดับที่	สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสพูด ภาษาอังกฤษ	จำนวน	การวิเคราะห์ผล
1	ในห้องเรียน	642	สำหรับกลุ่มลำดับที่ 1 ตัวเลือก 3 อันดับแรกของ กลุ่มนี้ได้แก่ ในชั้นเรียน สถานที่ท่องเที่ยว และ บ้านตามลำดับ
	สถานที่ท่องเที่ยว	86	
	บ้าน	73	
ลำดับที่	สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสพูด ภาษาอังกฤษ	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
2	ในบริเวณมหาวิทยาลัย	255	ส่วนกลุ่มตัวเลือกรองอันดับ นักศึกษาระบุว่า สถานที่ที่นักศึกษาระบุว่ามีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ในบริเวณมหาวิทยาลัย สถานที่ท่องเที่ยวและที่บ้าน
	สถานที่ท่องเที่ยว	269	
	บ้าน	136	
ลำดับที่	สถานที่ที่นักศึกษามีโอกาสพูด ภาษาอังกฤษ	ความถี่	การวิเคราะห์ผล
3	สถานที่ท่องเที่ยว	201	สถานที่ที่นักศึกษาระบุว่ามีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษบ่อยรองเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่สาธารณะ (เช่น โรงพยาบาล สถานบริการไฟฟ้า) และที่บ้าน ตามลำดับ
	สถานที่สาธารณะ	155	
	บ้าน	106	

สรุปคือ นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษพูดมากที่สุดไปตามสถานที่ที่พวกเขาใช้เวลาในแต่ละวันอันได้แก่ ในห้องเรียน ในบริเวณมหาวิทยาลัย บ้าน สถานที่ท่องเที่ยว และสวนสาธารณะ

• บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักศึกษา

จากการสัมภาษณ์ เห็นได้ว่า โอกาสที่นักศึกษาจะได้ใช้ภาษาอังกฤษจริงจะขึ้นอยู่กับความแตกต่างของนักศึกษาแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามผู้วิจัยขอสรุปข้อมูลที่รวบรวมได้เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวดังต่อไปนี้ การใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้ใช้มาก ปานกลางและน้อย เริ่มจาก

กลุ่มที่โอกาสใช้น้อยคือ กลุ่มที่เรียนภาษาและฝึกจากในห้องอย่างเดียว ไม่มีความชอบหรือสนใจหาเพิ่มเติม

กลุ่มที่ใช้ปานกลางคือ กลุ่มที่มีสภาพแวดล้อมบังคับให้ต้องใช้ภาษา เช่น การบ้านจากครูงานสาขาวิชาที่เรียน สภาพความจำเป็นอื่นๆ บังคับให้เกี่ยวข้องหรือใช้ภาษา

กลุ่มที่ใช้มาก คือ กลุ่มนักศึกษาที่รัก และชอบภาษา และเข้าหาภาษาผ่านสื่อต่างๆ ที่ตนเองหาได้ในชีวิตประจำวัน นักศึกษาที่รักและชอบจะพยายามเข้าหาแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือกลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการทำงานหรือฝึกงานและเห็นข้อบกพร่องของตนเองจะมีความใส่ใจในการหาโอกาสพัฒนาด้านภาษาของตนเอง

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: ผมคิดว่าผมพูดภาษาอังกฤษ ทุกวัน แต่อาจจะมากบ้างน้อยบ้าง ส่วนมากจะร้องเพลงภาษาอังกฤษไปพร้อมกับเพลงที่ฟังในทุกๆวัน จะได้ใช้เยอะก็ ในคลาสกับอาจารย์ผู้สอนและกับเพื่อนร่วมคลาส เมื่อต้องทำกิจกรรมที่อาจารย์มอบหมายให้ทำร่วมกันครับ...แล้วก็ตอนที่ฝึกงานกับทางสายการบินแอร์กับเจ้าของภาษาโดยตรงเลย ผมได้ใช้เยอะมาก คือ ลูกค้าชาวอเมริกันโทรเข้ามาสอบถามเรื่อง เวลาเครื่องบิน ออกจากตอนเมือง ไปเชียงใหม่ คือต้องอธิบายเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด

Student B: “ส่วนใหญ่หนูใช้พูดกับเพื่อนสนิทคะหลังเลิกเรียน บางครั้งเพื่อนคนอื่นๆก็ให้ช่วยทำการบ้านคะ บางครั้งเค้าจะบอกไม่รู้เรื่องคะ ไม่รู้คำศัพท์ยากอะไรอย่างงี้คะ ...อีกทีจะได้ใช้พูดก็เวลาไปเที่ยวบ้างถ้าเราเจอฝรั่ง...-ส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มาถามทางคะ เช่น วัดพระแก้ว สนามบินสุวรรณภูมิ ก็เจอบ่อยๆคะ ”

Student D: “...หนูชอบดูหนังค่ะ ไซ้คะ พี่หนูบอกว่าให้ดู soundtrack เยอะ ๆ แล้วเราก็จะค่อยพูดได้ ฟังได้คะหนูชอบค่ะ บางทีก็พูดเล่นกันเองในกลุ่ม มีก็บ้างเล่น ๆ กันก็จะพูดเป็นภาษาอังกฤษ”

Student E: “สมัยก่อนผมเคยมีเพื่อนที่คุยทางออนไลน์ แต่ต่างคนก็ได้เก่งต่างคนต่างช่วยกันแต่ตอนนี้ เพื่อนในชั้นเรียนบางคนเค้าชอบเรียนภาษาเหมือนเราเลยคุยภาษาอังกฤษกับเค้าเวลาเราพูดผิดก็จะช่วยกันแก้ครับ แม้แต่ส่งข้อความเราก็จะพยายามส่งเป็นภาษาอังกฤษครับ แล้วพอตีช่วงนี้ผมก็ฝึกงานด้วยเป็นงานเกี่ยวกับด้านภาษาอังกฤษอะครับ เป็นเทคโนโลยีและหนังสือเพื่อการศึกษาอะครับ ที่สำนักพิมพ์อะครับ ผมได้ใช้ในที่ทำงานด้วยครับ

Student F: จริงแล้วผมแทบไม่ได้ใช้เลยครับ ถ้าจะได้ใช้ก็ตอนผมเจอแม่บุญธรรมครับ คุณแม่เค้าเก่งภาษาเค้าก็จะคอยบอกแล้ว แนะนำผมว่าครับ แต่ถ้าอยู่คนเดียวผมไม่ได้ใช้เลยครับผมชอบเรียนจากหนังมากกว่าครับ ผมชอบอะชอบดูหนังฝรั่ง ฟังเพลงสากลครับชอบ เรียนแบบนี้ดีกว่าไปเรียนพิเศษครับ

Student G: ไซ้คะ หนูจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเกือบทุกวันแต่ไม่ทุกวัน จะได้ใช้ตอนอยู่ที่บ้านคะ... ตอนชายขนม...บ้านหนูขายชาลาเปาคะ จะมีฝรั่งผ่านหนูก็จะพูดกับเค้าเป็นภาษาอังกฤษ แล้วโดยมากหนูก็จะเปิดข่าวภาษาอังกฤษฟังตอนเช้าคะ....

Student H: พ่อครับ พ่อชอบยึดเยียดให้ผมพูดภาษาอังกฤษครับ ถ้าพ่ออยู่บ้านก็ต้องพูด แต่ผมไม่ชอบนะครับ เพราะสายผม ผมว่าเราใช้งานฝีมือมากกว่า

Student J: ไม่น่าจะมีโอกาสได้เจอแล้วพูดมากนักรับ ถ้าจะเจอก็คงจะเป็นใช้เพื่อเขียน...เขียน Report เป็นภาษาอังกฤษมากกว่า ผมได้ใช้ภาษาอังกฤษจริงๆ ก็ตอนเรียนเฉพาะในห้องนี้แหละครับที่สัปดาห์หนึ่งชั่วโมงสองชั่วโมงเองครับ ผมว่าจริง ๆ แล้วน่าจะมีการใช้ text ภาษาอังกฤษด้วย ผมหมายถึงว่าวิชาอื่นๆในสาขาที่ไม่ใช่วิชาอังกฤษเพราะจะได้ซึมคำศัพท์ด้วย

4. การประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

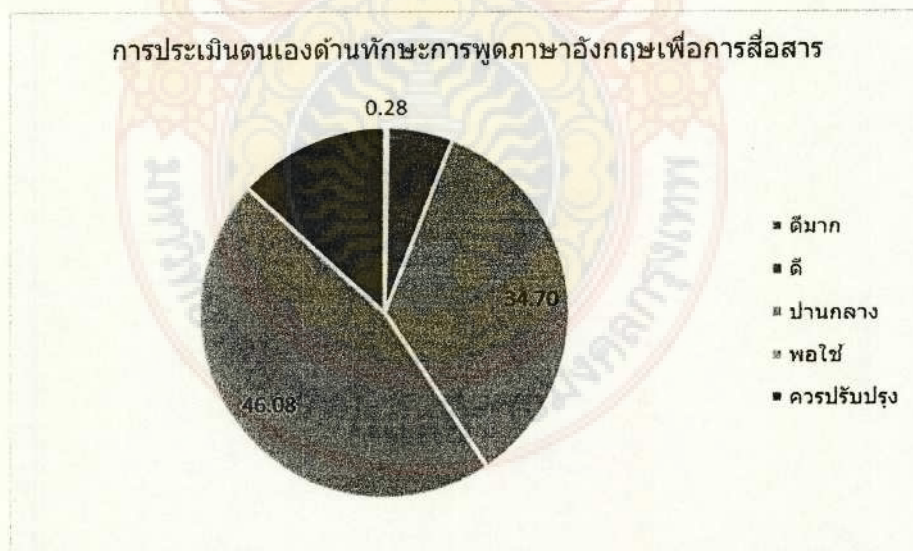
ในตอนี่ 4 นี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่วิเคราะห์ผลได้ ได้แก่ เช่น การประเมินตนเองทางด้านศักยภาพการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ความสามารถพูดในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะสะท้อนความความตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง รวมถึงประเมินสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งจะนำเสนอเป็นลำดับหัวข้อดังนี้

- ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - ทักษะการพูดที่นักศึกษาสามารถทำได้
 - บทสัมภาษณ์ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลสำรวจพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ประเมินทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ (สี่เหลี่ยม) ซึ่งหมายถึง นักศึกษาสามารถฟังและเข้าใจเจ้าของภาษาและตอบโต้ได้ แต่การโต้ตอบจะเป็นการโต้ตอบโดยใช้คำสั้น พร้อมใช้ท่าทางเป็นภาษากายประกอบ นักศึกษากลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ 46.08

กลุ่มที่สองรองลงมา คือ ระดับปานกลาง หมายถึง นักศึกษาสามารถฟังและเข้าใจเจ้าของภาษาและตอบโต้ได้ โดยสามารถสร้างประโยคง่ายสำหรับการสื่อสารและสนทนา ใช้สำนวน ประโยคง่ายๆพร้อมท่าทางประกอบเมื่อต้องพูดสื่อสารกับเจ้าของภาษา

และที่น่าสนใจคือ มีนักศึกษาที่ประเมินตนเองอยู่ในระดับ ดี-ดีมากเป็นจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับกลุ่มแรกและกลุ่มที่สอง ในระดับดี ซึ่งหมายถึง นักศึกษาสามารถฟังและเข้าใจเจ้าของภาษาและตอบโต้ได้ แต่บางครั้งต้องใช้เวลาคิดและเรียบเรียงสิ่งที่อยากสื่อออกมาให้ผู้อื่นทราบ ในระดับนี้มีนักศึกษาเลือกเพียง ร้อยละ 5.69 และระดับที่มีการเลือกน้อยที่สุดคือ ดีมาก ซึ่งหมายถึง ความสามารถฟังและเข้าใจเจ้าของภาษาและตอบโต้ได้ทันที มีเพียงร้อยละ 0.28 ของกลุ่มประชากรที่เลือกข้อนี้

รูป 4.5 การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

กล่าวโดยสรุปคือ นักศึกษาเห็นว่าตัวเองมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้-ปานกลางเป็นส่วนใหญ่

• ทักษะการพูดที่นักศึกษาสามารถทำได้

ด้านทักษะการพูดในสถานการณ์ต่างๆ นักศึกษาได้ทำการเรียงลำดับทักษะที่ตนเองสามารถทำได้ โดยขั้นตอนสำหรับการเลือกมีกฎเกณฑ์เช่นเดียวกับการเลือกกระบุ แหล่งการเรียนรู้ในตอนที่ผ่านมา ข้อมูลที่วิเคราะห์ได้สรุปได้ดังนี้

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 1 ซึ่งหมายถึง ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้เป็นอันดับที่หนึ่ง คือ การแนะนำตัวเองและทักทาย

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 2 ซึ่งหมายถึง ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้อันดับสอง คือ การบอก/สอบถามเส้นทาง

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 3 ซึ่งหมายถึง ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้อันดับที่สาม คือ การกล่าวขอบคุณ/ขอโทษ

ในตาราง 4.7 จะแสดงภาพรวมของตัวเลือกที่นักศึกษาได้เลือกในแต่ละกลุ่มลำดับว่ามีความคล้ายหรือต่างกันอย่างไร

ตาราง 4.7 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ

ลำดับที่	ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้	ความถี่	การวิเคราะห์ผล
1	การแนะนำตัวเองและทักทาย	623	ทักษะย่อยที่นักศึกษาคิดว่าตนเองสามารถทำได้ คือ แนะนำตัว กล่าวขอบคุณและขอโทษ และรองถัดไป คือ การบอกเส้นทาง
	การกล่าวขอบคุณ/ขอโทษ	75	
	การบอก/สอบถามเส้นทาง	62	
ลำดับที่	ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้	ค่าความถี่ (จำนวนคน)	การวิเคราะห์ผล
2	การบอก/สอบถามเส้นทาง	217	ทักษะย่อยในกลุ่มที่ถูกเลือกเป็นลำดับที่ 2 คือ การบอกเส้นทาง กล่าวขอบคุณและขอโทษ และการสอบถาม/ต่อรองราคาสินค้า ตามลำดับ
	การกล่าวขอบคุณ/ขอโทษ	140	
	การสอบถาม/ต่อรองราคาสินค้า	132	
ลำดับที่	ทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาทำได้	ความถี่	การวิเคราะห์ผล
3	การกล่าวขอบคุณ/ขอโทษ	454	สำหรับกลุ่มลำดับที่ 3 คือ กล่าวขอบคุณและขอโทษ การบอกเส้นทาง และ การแนะนำตัวเองและทักทาย ตามลำดับ
	การบอก/สอบถามเส้นทาง	143	
	การแนะนำตัวเองและทักทาย	89	

จากตาราง 4.6 เป็นที่น่าสังเกตว่า การรายงานเกี่ยวกับทักษะการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ที่นักศึกษาทำได้ล้วนเป็นทักษะพื้นฐานของการสนทนาที่เป็นสถานการณ์เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน อัน

ได้แก่ ทักษะการแนะนำตัว การกล่าวขอบคุณและขอโทษ การบอกเส้นทาง และทั้งสามอยู่ในสามอันดับแรกของตัวเลือกที่นักศึกษาเลือกให้เป็นทักษะที่สามารถทำได้เป็นอันดับหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นทั้ง 3 ทักษะยังปรากฏในกลุ่มตัวเลือกของอันดับที่สองและที่สามด้วย และอีกหนึ่งทักษะที่นักศึกษาเลือกเป็นทักษะลำดับที่ 2 ได้แก่ การสอบถาม/ต่อรองราคาสินค้าซึ่งก็นับเป็นการพูดเพื่อสถานการณ์ในชีวิตประจำวันอีกสถานการณ์หนึ่ง

- ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

จากข้อมูลที่ได้สัมภาษณ์นักศึกษา ผู้ให้สัมภาษณ์ได้เล่าสภาพปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษดังตัวอย่างบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้ จะสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาที่นักศึกษากังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษมี 2 ปัจจัยใหญ่ คือ ด้านความรู้ ได้แก่ การออกเสียง สำเนียง คำศัพท์และไวยากรณ์ และ ด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความกังวล การขาดความมั่นใจ

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: และปัญหาที่พบก็คือ สำเนียงของเราจะไม่ค่อยดีเท่าที่ควร และลูกค้ามักจะถามว่าเราพูดว่าอะไรนะ กรุณาพูดใหม่อีกครั้ง ซึ่งนี่คือปัญหาที่ผมคิดว่าเป็นจุดด้อยที่สุดของทักษะทั้งหมดของภาษาอังกฤษ

Student B: “.. มีความกังวลบ้างบางครั้งเพราะ ไม่มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษว่าจะถูกต้องหรือไม่ เช่นการพูดหน้าชั้นเรียนต่อหน้าคนเยอะๆทำให้รู้สึกประหม่า ตื่นเต้นจนบางทีก็เรียบเรียงไม่ถูก”

Student D: “น่าจะเป็นแกรมม่า กับคำศัพท์ หนูกลัวว่ามันพูดออกมามันจะไม่เหมือนตรงกับที่เหมือนับเรียงคำไม่ถูกต้อง แต่หนูว่าฝรั่งเค้าก็ไม่พูดเน้นแกรมม่า หนูกลัวเวลาดูหนัง soundtrack ก็ไม่ได้ตรวจแกรมม่าแต่เค้าก็สื่อสารกันได้อะคะ ...

Student H: ผมกลัวเรื่องไวยากรณ์ครับ แล้วก็สำเนียงครับ บางทีไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองครับ บางครั้งผมก็แอบคิดในใจไม่กล้าพูด กลัวผิดครับ

Student G: ปัญหาตอนเรียนพูด ส่วนตัวหนูก็มีค่ะ หนูว่ากระตือรือร้นยังไม่พอค่ะ ไม่ค่อยเรียนรู้ศัพท์ หนูเลยพูดไม่คล่อง แต่ถ้าพูดถึงในห้องเรียน หนูว่าในห้องบางที่อาจารย์สอนแล้ว อาจารย์เค้าเข้าถึง เราไม่ได้ทุกคนอะคะเพราะฉะนั้นบางครั้งเพื่อนหนูที่เค้าไม่เค้าใจบางคนเค้าก็จะเจียงค่ะ...แล้วอาจารย์

เค้าก็จะไม่รู้เลยว่าเราได้หรือไม่ได้...แต่หนูถามค่ะ เพราะคิดว่าถ้าปล่อยไว้เราก็จะไม่ได้อะไรเลยคะ แต่ ถ้านอกห้องก็ปัญหาของเราที่จะพูดไม่ได้คือ การที่เราไม่ได้ใช้ทุกวันมากกว่าค่ะ...

Student I: ผมกังวล เวลาจะพูดภาษาอังกฤษเนี่ยะ จริง ๆ แล้วถ้าเราพูดออกไปได้เสียงไม่ต้องตรง ผรั่งเค้าก็พอจะเดาออก แต่ปัญหาคือผมนึกศัพท์ไม่ออกครับ พูดมันไม่ออกจริงๆ ครับรู้ว่ามันอะไรแต่ ไม่รู้ว่ามันเรียกว่าอะไร ครับ แล้วคำศัพท์มันทำให้ไม่เข้าใจเวลาพูดอาจารย์ด้วยครับ คือมันต้องทวน นิดนึงครับ บางทีฟังประโยคหนึ่งไม่ทันเสร็จไปต่ออีกแล้ว ถ้าเร็วๆแบบนี้ผมก็จะไม่ทัน เพราะเวลาได้ ยินมันก็ต้องคิดตาม เวลาอาจารย์พูดเรียบร้อยเสร็จ อาจารย์มาแปล ก็เอ้ย บางคำที่คิดก็ใช้บางคำก็ ไม่ใช่ บางคำเราก็เข้าใจถูก เวลาจะตอบก็เลยจะไม่แน่ใจ

Student J: ภาษาอังกฤษ ผมไม่กล้าค่อยกล้าพูดครับ คือภาษาเราแบบ พูดกันตรงๆ ผมกับเพื่อนเรา เรียนเพื่อพอมานๆ ครับ สำเนียงไม่ดี ไม่มีตัว s ตรงท้ายอะไรอย่างนี้แหละครับ อยู่ในห้องผมเลยกลัวๆ ผมอยากรู้ศัพท์...อ้อ คือศัพท์เฉพาะ คือผมทำงานพาร์ทไทม์เป็น engineer ในบางครั้ง เห็นเค้าพูด อะไรกัน ผมก็ไม่ค่อยรู้ว่าคำนั้นมันคืออะไรอะครับ..."

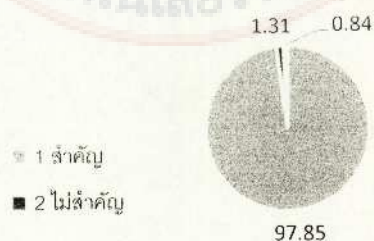
5. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษและการเรียนภาษา

ในตอนี่ 5 นี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียน ภาษาอังกฤษ ความรู้สึกของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ และความสนใจของนักศึกษาในการเรียนภาษา อังกฤษโดยจะแยกเป็นข้อย่อย ดังนี้

- ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษ
- ความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบภาษาอังกฤษ
- เหตุผลที่สนใจหรือเรียนภาษาอังกฤษ
- นิสัยการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

• ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษ

รูป 4.6 ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษของนักศึกษา

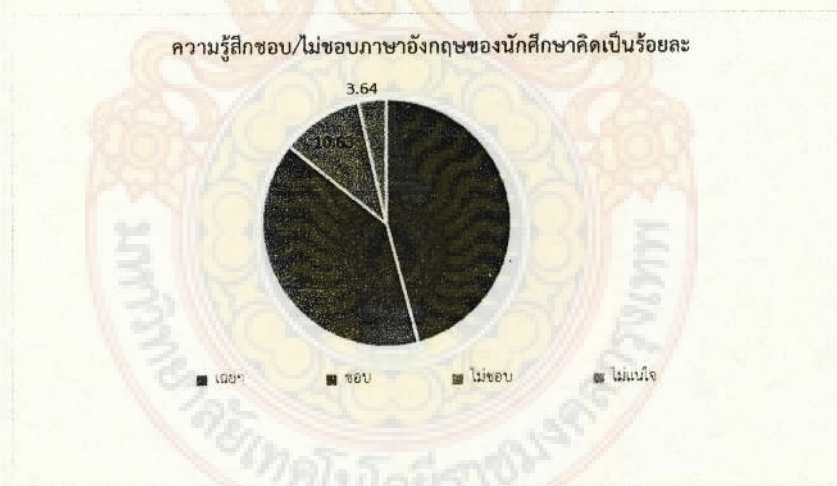
จากรูป 4.6 จะเห็นได้ว่า คำตอบของนักศึกษาเกี่ยวกับแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม คือ 1. เห็นว่าสำคัญ (สีเหลือง) 2. เห็นว่าไม่สำคัญ (สีแดง) 3. ไม่แน่ใจว่าสำคัญ (สีเทา) และพื้นที่ที่มีสัดส่วนใหญ่ที่สุดคือพื้นที่สีเหลือง คือจำนวนนักศึกษาที่คิดว่าภาษาอังกฤษสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 97.85 ซึ่งสัดส่วนแตกต่างกับสองลำดับที่รองลงมาอย่างมาก ลำดับที่สอง นักศึกษาที่เห็นว่าเป็นไม่สำคัญมีเพียงร้อยละ 1.31 และ ไม่แน่ใจมีน้อยกว่าร้อยละ 1

สรุปได้ว่า นักศึกษาเกือบทั้งหมดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ แต่นักศึกษาจะรู้สึกสนใจหรือชอบหรือไม่นั้น ข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้จะถูกนำเสนอในข้อถัดไป

- ความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนมากเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างรู้สึกเฉยๆกับวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 45.90 แต่ในจำนวนไม่ต่างกันมากนัก ร้อยละ 39.83 ระบุว่าชอบ ผู้ที่ไม่ชอบภาษาและไม่แน่ใจมีเพียงส่วนน้อย ได้แก่ ไม่ชอบ คิดเป็นร้อยละ 10.63 และ ไม่แน่ใจคิดเป็นร้อยละ 3.64 จากข้อมูลชุดนี้ สรุปได้ว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเพียงส่วนน้อยรู้สึกด้านลบกับภาษาอังกฤษ

รูป 4.7 ข้อมูลความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบภาษาอังกฤษ

ด้านความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์นักศึกษา ข้อมูลที่ได้พบว่า มีนักศึกษาให้ความเห็นแตกต่างกันแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ชอบเลยคิดว่ารักและอยากเรียน อยากรู้ความหมายในตัวภาษา ไม่ชอบเลยแต่อยากเรียนพอมาน ไม่ชอบแต่คิดว่าจำเป็นจึงพยายามตั้งใจเรียน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: เหตุผลที่ผมเลือกที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ข้อแรก คือผมเลือกเพราะผมชอบที่จะเรียน และใช้ภาษาอังกฤษ ผมเชื่อว่าถ้าเราเรียนหรือทำในสิ่งที่เราชอบเราจะทำได้ดี... ข้อสอง ผมคิดว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากในการใช้ชีวิตในสังคมปัจจุบันนี้ เวลาว่างผมมักเรียนภาษาด้วยตนเอง เสมอๆ โดยการฟังเพลง ดูหนัง อ่านสำนวนภาษาอังกฤษตาม เพลงเฟสบุคหรือ พยายามพูดภาษาอังกฤษกับตัวเอง (พูดคนเดียว) โดยสมมติเหตุการณ์ต่างๆขึ้นมา ถาม-ตอบเองครับ

Student B: ชอบค่ะ เพราะสนุกดี ไม่น่าเบื่อ...คือเรียนแล้วได้เห็นได้รู้จักคนที่ต่างภาษากับเราค่ะ

Student C: ชอบเรียนครับ เพราะเป็นวิชาทางภาษาที่จะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในปัจจุบันนี้ และจะทำให้ผมได้มีโอกาสสื่อสารกับชาวต่างชาติ

Student D ส่วนตัวหนูชอบหนูก็จะสนใจเรียน ส่วนเพื่อน เพื่อนเค้าไม่ค่อยชอบเท่าไร เค้าจะเฉยๆ มากกว่า...บางที่เค้าก็เรียนๆไปแต่เค้าไม่ได้ชอบมาก...ที่เค้าไม่ชอบคงเป็นเพราะว่าในวิชาภาษาอังกฤษอย่างพวกภาษาอังกฤษมันก็จะมีพวกแกรมม่า พวก verb อาจารย์พูดยั้งยั้งอะไรๆเข้าเหมือนเด็กจะงอจะคะว่า ทำไม่ต้อง ตรงนี้เป็น noun ตรงนี้เป็น verb มันเยอะไปคะ แล้วเค้าจะต่อต้านคะ หนูพูดกับเพื่อนในกลุ่มหนูเค้าบอกเค้าไม่ค่อยชอบเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าฝึกพูดไป present หน้าห้องพวกเค้าชอบ พวกสนทนาอะไรอย่างนี้คะ”

Student E: สำหรับผม ตอนเด็กๆ ผมไม่ชอบเรียนเลยครับเพราะ เพราะเหมือนตอนป.4 ครูเค้ามาถามนักเรียนทีละคนอะไรยังงี้ๆ แล้วผมตอบไม่ได้ แล้วก็เหมือนเรารู้สึกง่ายก็ตอบไม่ได้ก็เลยมีปมอะไรสักอย่างออกมา แต่พอระดับนี้มันชอบขึ้นมาอะครับ อาจเป็นเพราะ เราชอบดูหนัง ฟังเพลงสากลอะครับ ดูหนังต่างประเทศอะครับ มันเหมือนกับเราอยากเข้าใจตรงนั้นอะครับ เริ่มที่จะศึกษามาตั้งแต่ตอนนั้นอะครับ

Student F: ปกติไม่ค่อยชอบครับ เฉยๆ ครับ ...แต่มันจำเป็นกับอาชีพ แล้วบางทีเราต้องเจอต่างชาติในสังคมครับเลยต้องรู้ภาษาไว้บ้าง

Student G: หนูอยากได้ภาษาค่ะ เพราะถ้าเราไม่ได้ภาษาเราก็จะได้เงินเดือนในระดับต่ำๆ อะคะ

Student H: เฉยๆ ครับแต่ก็สำคัญครับ ไว้พูดคุยกับชาวต่างชาติได้เวลาเจอกันจะได้คุยกันได้ ตอนนั้นก็อึ้งๆ เวลาไปเที่ยวกับเพื่อนเจอชาติตามบ่อยครับ

Student J: ภาษาอังกฤษ ผมไม่กล้าค่อยกล้าพูดครับ คือภาษาเราแบบ พูดกันตรงๆ ผมกับเพื่อนเราเรียนเพื่อพอสบายๆ ครับ สำเนียงไม่ดี ไม่มีตัว s ตรงท้ายอะไรอย่างนี้แหละครับ อยู่ในห้องผมเลยกลัวๆ ผมอยากรู้ศัพท์...อ้อ คือศัพท์เฉพาะ คือผมทำงานพาร์ทไทม์เป็น engineer ในบางครั้ง เห็นเค้าพูดอะไรกัน ผมก็ไม่ค่อยรู้ว่าคำนั้นมันคืออะไรครับ...

Student K: ชอบค่ะ ภาษาอังกฤษมันเป็นภาษากลางอะคะอาจารย์ เวลาเราต้องไปเที่ยวต่างประเทศมันก็ต้องใช้ หนูอยากไปทำงานต่างประเทศค่ะ

- เหตุผลที่ทำให้นักศึกษาสนใจและอยากเรียนภาษาอังกฤษ

เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามข้อที่ 8 ซึ่งถามให้นักศึกษาแสดงเหตุผลที่เลือกเรียนหรือให้ความสนใจภาษาอังกฤษโดยเลือกพิจารณาจากเหตุผลที่จัดไว้ 16 ข้อให้นักศึกษาเลือกเพียง 3 ข้อที่คิดว่าตรงใจนักศึกษาที่สุด พร้อมเรียงลำดับที่ตรงที่สุดไว้อันดับ 1 และ 2, 3 ในลำดับรองลงมา

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บได้มาหาความถี่โดยแยกตามลำดับ (ลำดับที่ 1, 2, และ 3) ผู้วิจัยได้ทำสรุปค่าความถี่ของแต่ละข้อเหตุผลที่นักศึกษาเลือก และนำเฉพาะข้อมูล 3 อันดับสูงสุดในแต่ละชุดลำดับมานำเสนอและได้ปรากฏผล ดังนี้

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 1 หมายถึง สาเหตุที่ทำให้นักศึกษารู้สึกสนใจอยากเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ อยากมีงานทำที่ดี

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 2 หมายถึง สาเหตุที่ทำให้นักศึกษารู้สึกสนใจอยากเรียนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับสอง คือ อยากพัฒนาความรู้ตนเอง

ตัวเลือกที่ได้รับเลือกสูงสุดของลำดับที่ 3 หมายถึง สาเหตุที่ทำให้นักศึกษารู้สึกสนใจอยากเรียนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับสาม คือ อยากมีความมั่นใจเมื่อต้องสนทนากับชาวต่างชาติ

ลำดับที่	เหตุผล	ค่าความถี่(จำนวนคน)
1	อยากได้งานทำที่ดี	99
	หลักสูตรบังคับ	69
	อยากพัฒนาความรู้ตนเอง	82
ลำดับที่	เหตุผล	ค่าความถี่(จำนวนคน)
2	อยากพัฒนาความรู้ตนเอง	104
	อยากได้งานทำที่ดี	95
	เป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน	58
ลำดับที่	เหตุผล	ค่าความถี่(จำนวนคน)
3	อยากมีความมั่นใจเมื่อต้องสนทนากับชาวต่างชาติ	94
	อยากพัฒนาความรู้ตนเอง	84
	เป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน	78

ตาราง 4.8 สาเหตุที่นักศึกษาให้ความสนใจและเลือกเรียนภาษาอังกฤษ

จากตาราง 4.8 สังเกตได้ว่า เหตุผลของนักศึกษาที่พบมากของแต่ละลำดับ คือ สาเหตุที่ทั้งเป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในได้แก่การอยากพัฒนาตนเอง อยากมีความมั่นใจในการพูดคุยกับชาวต่างชาติ ส่วนแรงจูงใจภายนอกก็คือลำดับที่ได้รับการเลือกมากที่สุดจากตัวเลือกทั้งหมดคือ อยากได้งานทำที่ดี

มากไปกว่านั้น ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจและต้องการนำเสนอคือ ตัวเลือกที่ได้รับคะแนนสูงสุด 2 ลำดับแรกของ ข้อมูลลำดับที่ 1 ได้แก่ นักศึกษาอยากได้งานทำที่ดี และหลักสูตรบังคับ เป็นข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งนี้เลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะแรงจูงใจภายนอกมากกว่าแรงจูงใจภายในเช่น การอยากพัฒนาความรู้ตนเอง ที่อยู่ในอันดับรองลงมากจากการเรียนเพราะหลักสูตรต้องการ อีกประเด็นที่สังเกตคือ เหตุผลในชุดข้อมูลลำดับที่ 3-อันดับที่ 3 เป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน มีนักศึกษาลงถึง 78 คนได้จากค่าความถี่ที่ระบุไว้ว่าสนใจเพราะภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน ประเด็นนี้นอกจากจะสะท้อนประเภทของแรงจูงในการเรียนของนักศึกษาแล้ว ยังอาจเดาได้นักศึกษาจำนวนหนึ่งของมหาวิทยาลัยทำงานในระหว่างเรียน

- นิสัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่สองที่ถามเกี่ยวกับนิสัยการเรียนรู้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา นำมานับค่าความถี่ของแต่ละข้อและช่องคำตอบและหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละข้อ และนำไปเทียบค่าแปลผลที่ได้ชี้แจงไว้ในบทที่ 3 ผลที่ได้สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 4.9 ผลประเมินนิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนของนักศึกษา

นิสัยการเรียนรู้ในชั้นเรียนของนักศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
นักศึกษารู้สึกสนุกในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ	3.16	0.95	ดีพอใช้
นักศึกษาพยายามตอบคำถามอาจารย์ทุกครั้ง แม้ไม่ถูกถามโดยตรง	3.22	0.89	ดีพอใช้
นักศึกษาต้องการให้อาจารย์เลือกตนเองเป็นตัวอย่างพูดภาษาอังกฤษให้เพื่อนฟัง	2.93	0.90	ดีพอใช้
นักศึกษาพยายามพูดอธิบายในสิ่งที่อาจารย์ถามแม้ไม่กล้าพูดไม่ออก	3.21	0.85	ดีพอใช้

จากตาราง 4.9 พบว่าข้อคำถามที่ใช้ถามทั้ง 4 ข้อเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับนิสัยและพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาที่ดีพึงมี จากรายละเอียดรายข้อ พบว่า นักศึกษารู้สึกสนุกในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ 3.16 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.95 ซึ่งหมายความว่าอยู่ในระดับดีพอใช้

ถัดมา คือ ความพยายามตอบคำถามอาจารย์ทุกครั้งแม้ไม่ถูกเลือกโดยตรง อยู่ในระดับ 3.22 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ซึ่งหมายความว่า นักศึกษามีความพยายามในการเรียนและสนใจในสิ่งที่ครูตั้งคำถามอยู่ในระดับดีพอใช้

ด้านความต้องการและสนใจเรียนจากประโยคคำถามที่สามคือ นักศึกษาต้องการให้อาจารย์เลือกตนเองเป็นตัวอย่างพูดภาษาอังกฤษให้เพื่อนฟัง อยู่ในระดับ 2.93 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90 ซึ่งหมายความว่านักศึกษาสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและต้องการเป็นส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้

ข้อสุดท้ายคือ เป็นลักษณะนิสัยของผู้เรียนที่มุ่งมั่นและมีความพยายามต่อการเรียนรู้ พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.21 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85 หมายความว่า นักศึกษามีลักษณะนิสัยมุ่งมั่นในการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้

4.2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านผู้สอน วิธีการสอนและการจัดการเรียนการสอน

เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเตรียมการของผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน บรรยากาศในชั้นเรียนและการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 4.10

ความคิดเห็นต่อผู้สอนและการจัดการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
นักศึกษาชอบบรรยากาศในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.24	0.94	ปานกลาง
นักศึกษาได้รับคำอธิบายทุกครั้งที่ถามอาจารย์	3.62	0.91	ปานกลาง
นักศึกษาชอบเอกสารตำราเรียนที่ใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ	3.50	0.83	ปานกลาง
นักศึกษาชอบกิจกรรมที่อาจารย์เตรียมมาสอนในห้องเรียน	3.48	0.75	ปานกลาง
นักศึกษาดังใจเรียนมากขึ้นเมื่ออาจารย์ใช้สื่อการสอนที่ทันสมัย	3.65	0.89	ปานกลาง
นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตร	3.35	0.99	ปานกลาง

ตาราง 4.10 ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอน

จากตาราง 4.10 พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสอน ของผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน และการจัดการเรียนการสอน มีดังนี้ ข้อคิดเห็นที่นักศึกษามีต่อทุกประเด็นที่กล่าวมาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยแต่ละข้อมีค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้ ความรู้สึกชอบบรรยากาศในการเรียนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.24 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.94 มีค่าเฉลี่ย การได้รับการดูแลจากอาจารย์ในการอธิบายเกี่ยวกับปัญหาการเรียน จากข้อ ที่ว่า นักศึกษาได้รับคำอธิบายทุกครั้งที่ถามอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.91 ความชอบเอกสารตำราเรียนที่ใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.83 ความชอบในกิจกรรมที่อาจารย์เตรียมมาสอนในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.75 ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน นักศึกษาแสดงความเห็นว่าตั้งใจเรียนมากขึ้นเมื่ออาจารย์ใช้สื่อการสอนที่ทันสมัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.89 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 และข้อสุดท้ายความต้องการให้เพิ่มจำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99

เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอนและการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนของและนำไปสรุปว่าปัจจัยนี้จะส่งผลกับนักศึกษาหรือไม่ ผู้วิจัยได้มีการถามคำถามเกี่ยวกับข้อดังกล่าวในบทสัมภาษณ์ของนักศึกษา ในข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านผู้สอนและการเรียนการสอนที่เด่นๆ และน่าสนใจ ปรากฏดังข้างล่างนี้

ด้านบรรยากาศการเรียนการสอนและผู้สอน

1. อาจารย์เป็นกันเองกับนักศึกษา
2. ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับเพื่อนดี
3. รู้สึกมีความสุขและอยากเรียนถ้ามีกิจกรรมเสริมและสื่อทันสมัยการเล่นเกมส์ หรือ กิจกรรมฝึกทักษะ
4. มีความกังวลบ้างบางครั้งเมื่อฟังอาจารย์ไม่เข้าใจหรือต้องทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน
5. ขาดความมั่นใจเมื่อต้องการทำกิจกรรมในชั้นเรียน

ด้านครูผู้สอน วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา

1. อาจารย์ใส่ใจในการสอน เข้าใจนักศึกษา
2. อาจารย์มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ให้นักศึกษาได้เป็นอย่างดี
3. อยาก/ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติ
4. อยากให้อาจารย์ใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาจะได้เป็นการฝึก
5. ชอบให้อาจารย์พูดไทยปนภาษาอังกฤษปนภาษาไทยเพราะช่วยให้เข้าใจมากขึ้น
6. ชอบและอยากให้อาจารย์มีกิจกรรมเสริมเช่น เกมส์ เพลงภาพยนตร์มาใช้ประกอบการสอน ทำให้นักศึกษารู้สึกสนุกในการเรียน ไม่เบื่อ
7. เนื้อหาที่นำมาสอนทันสมัยนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
8. กิจกรรมและวิธีการสอนของอาจารย์ทำให้นักศึกษากระตือรือร้นในการเรียน
9. อยากให้มีการสอนภาษาพูดที่คนใช้พูดในชีวิตจริง

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: “ในคลาสที่อาจารย์ผู้สอนเป็นชาวไทยนักเรียน ส่วนมากจะไม่ค่อยตั้งเครียด เท่ากับ คลาสที่อาจารย์ผู้สอนเป็นชาวต่างชาติ เพราะทุกคนจะรู้สึกว่า สำเนียงจะฟังยากกว่าและตัวเราต้อง พยายามพูดให้เขาเข้าใจเพราะเขาเป็นเจ้าของภาษาเอง”

Student B: “ในบรรยากาศของห้องเรียน...อาจารย์ได้ถ่ายทอดความรู้ให้เราเข้าใจง่ายดีค่ะ หนูมักจะ ปรับสิ่งที่อาจารย์สอนในห้องมาใช้คุยเล่นกับเพื่อนๆค่ะ และเพื่อนๆในห้องหนูก็น่ารักช่วยกันคิดและ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นก็ตลอดเวลาอาจารย์สั่ง...หนูชอบเรียนกับครูต่างชาติค่ะ เพราะเวลาพูดผิด คำก็บอกว่าไม่เป็นไรคำแก้ให้ แต่ให้พูดออกมา แต่ ก็กังวลบ้างบางครั้งเพราะ ไม่มั่นใจในการพูด ภาษาอังกฤษว่าจะถูกต้องหรือไม่ เช่นการพูดหน้าชั้นเรียนต่อหน้าคนเยอะๆทำให้รู้สึกประหม่า ตื่นเต้นจนบางทีก็เรียบเรียงไม่ถูก”

Student C: “ผมคิดว่าบรรยากาศในห้องที่ผมเรียนอยู่บรรยากาศน่าเรียนรู้มากครับอาจารย์เป็นกันเองกับนักศึกษา...อาจารย์สอนอธิบายแบบไม่เร็วจนเกินไป..ที่สำคัญเลย...อาจารย์เข้าใจว่านักศึกษา...เหมือนอาจารย์จะรู้...ว่าพวกผมจะรับสิ่งที่อาจารย์สอนได้แค่ไหน...มีสอบพูดหลังจากที่ได้เรียนทุกครั้งทำให้ไม่ลืมครับ...แม้ว่าทำให้ต้องกลับบ้านช้า แต่ผมว่า...ผมว่าอาจารย์ทำให้ผมรู้สึกตื่นตัวครับ ตื่นอยู่ตลอดเวลาเพราะต้องสอบ”

Student D: : “หนูว่าไม่น่าจะเพียงพอนะคะ บางอันมันเป็นบทเรียนที่มาแต่กับหนังสือ แต่มันไม่เป็นบทสนทนาแบบที่เราจะเอาไปพูดกับฝรั่งได้ หรือสื่อสารกับคนอื่นได้ ที่แบบไม่ต้องตรง อะคะ คือบทเรียนมันจะมีแพทเทิร์นของมันมาแต่เค้าไม่ต้องพูดแบบนั้นก็ได้อะคะ”

Student F: “อยากเรียนกับครูที่มีเกมส์ให้เห็นคะ สนุกดี ไม่่วงนอน ครูบางคนเค้าให้ฟังเพลงแล้วเติมคำด้วยครับ ครูทันสมัยเพลงโดนๆ”

Student G: ปัญหาตอนเรียนพูด ส่วนตัวหนูก็มีคะ หนูว่ากระตือรือร้นยังไม่พอคะ ไม่ค่อยเรียนรู้ศัพท์หนูเลยพูดไม่คล่อง แต่ถ้าพูดถึงในห้องเรียน หนูว่าในห้องบางที่อาจารย์สอนแล้ว อาจารย์เค้าเข้าถึงเราไม่ได้ทุกคนอะคะเพราะฉะนั้นบางครั้งเพื่อนหนูที่เค้าไม่เค้าใจบางคนเค้าก็จะเจียบคะ...แต่หนูถามนะคะ เพราะคิดว่าถ้าปล่อยไว้เราก็จะไม่ได้อะไรเลยคะ

Student H: “อยากให้มีครูสองคนในห้องครับ เอาต่างชาติคนนึง แล้วครูไทยคนหนึ่งเวลาพวกผมไม่เข้าใจครูไทยจะได้ช่วยผมครับ...ตอนมัธยมผมเคยเรียนกับครูต่างชาติหลายคน เอาจีจะเห็นสำเนียงแปลกๆดีอะครับ แต่ก็ไม่ได้เข้าใจครับ ถามความเข้าใจครูไทยเรียนเข้าใจกว่าแต่ครูต่างชาติก็จะทำให้เค้าฝึกเราครับ”

Student I “ในห้องผมครึกครื้นนะครับ มีเกมส์ทางภาษา มันเหมือนเรียนรู้ไปด้วย ฝึกฟัง ฝึกคิดไปด้วย ในห้องเพื่อนผมจะกล้านะครับเค้าจะเล่น แต่รุ่นน้องที่เรียนอยู่ด้วยไม่ค่อยกล้าทำไหวครับเค้าจะเจียบๆ”

Student J “เรื่องอาจารย์ผมอยากเรียนกับทั้งคนไทย และต่างชาติครับเพราะต่างชาติน่าจะช่วยเรื่องสำเนียงเราได้ แต่คนไทยจะช่วยเรื่องความเข้าใจอะครับ...ไม่น่าจะมีโอกาสได้เจอแล้วพูดมากนักครับ ถ้าจะเจอก็คงจะเป็นใช้เพื่อเขียน... ผมว่าจริง ๆ แล้วน่าจะมีการใช้ text ภาษาอังกฤษด้วย ผมหมายถึงว่าวิชาอื่นๆในสาขาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเพราะจะได้ซึมคำศัพท์ด้วย

Student K “หนูว่าสำคัญอยู่ที่ได้เรียนบ่อยๆ ใช้บ่อยๆ เรื่องครูผู้สอนครูไทยก็ได้ค่ะไม่เป็นไร มันเรียนรู้เรื่องดีค่ะอุ่นใจ หรือไม่ก็นั่นให้ลองเริ่มเรียนกับครูไทยตอนปี 1 ปี 2 แล้วพอปีแก่ค่อยเรียนกับต่างชาติถึงตอนนี้พวกเราคงเก่งขึ้น พอฟังได้ค่ะ...”

ด้านสื่อการเรียนการสอนและการจัดการเรียนการสอน

1. หนังสือหรือตำราที่ครูสอนน่าสนใจมีสีสัน
2. หนังสือทันสมัย ไม่อยากเกินสำหรับนักศึกษา
3. มีการเลือกหนังสือซ้ำกับวิชาอื่นที่เรียนมาแล้ว
4. อุปกรณ์ฝึกทักษะไม่เหมาะสมเท่าที่ควร เช่น การฝึกฟังจากวิทยุเทปในห้องเรียน
5. ใช้ PowerPoint ในการสอน สะดวกและช่วยให้เข้าใจเรื่องที่เรียน
6. อยากให้วิชาอื่นใช้ text ภาษาอังกฤษด้วยจะได้ซึมซับภาษามากขึ้น
7. อยากให้มีนักศึกษาแลกเปลี่ยนมาเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: “ในส่วนของบทเรียน หรือสื่อการสอน ก็ไม่อยากจนเกินไป ทันสมัย สามารถพัฒนาและให้ความรู้แก่ผู้เรียนได้ แต่สิ่งที่สำคัญก็คือตัวผู้เรียนมากกว่าว่าจะตั้งใจเรียนมากน้อยแค่ไหนครับ”

Student B: “ตำราที่ใช้สอนก็ดีค่ะทันสมัยสามารถนำข้อมูลที่เรียนมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ค่ะ”

Student C: “หนังสือที่อาจารย์มาใช้สอนเนื้อหาเหมาะสมกับวิชาที่เรียนและเหมาะสมกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันครับ”

Student D: “หนูไม่ได้เรียนมาปีหนึ่งแล้วค่ะ จำไม่ค่อยได้เรื่องหนังสือ ...ใช้ค่ะมีเทอมหนึ่งอาจารย์เค้าเอาหนังสือเรียนมาให้แล้วมันเป็นเล่มที่เคยใช้เรียนในวิชาอื่นในคณะหนูมาแล้วค่ะ พวก Business English ค่ะ แต่คิดว่าอาจารย์คงไม่ได้ตั้งใจ”

Student F: “ผมชอบเรียนหนังสือนะครับ มีรูปเป็นสีๆ ครับไม่น่าเบื่อ...ราคา.. ผมว่าหนังสือก็ไม่แพงนะครับ...พอซื้อได้”

Student K “ที่เห็นอาจารย์เค้าก็จะใช้วิทยุกับ PowerPoint แต่เวลาสอนบางครั้งหนูฟังไม่ค่อยชัดเพราะเสียงมันก้อง...วิทยุหูหิ้วของอาจารย์ อะคะ (หัวเราะ)”

ด้านการจัดการเรียนการสอน

1. มีจำนวนนักศึกษาต่อห้องเรียนมากต้องรอคิวเวลาฝึกพูด
2. อยากให้มีการจัดกิจกรรมเรียนรู้นอกสถานที่
3. อยากให้มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ด้านภาษามาให้ความรู้แก่นักศึกษา
4. อยากให้มีนโยบายให้นักศึกษาสอบวัดระดับภาษาอังกฤษก่อนจบการศึกษา
5. อยากให้มีการเรียนภาษาอังกฤษทุกปีการศึกษา
6. อยากให้เพิ่มจำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student B: “จัดกิจกรรมไปเที่ยวนอกสถานที่ เชิญวิทยากรภายนอกมาเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา...”

Student C: “อยากให้มีหลายมีข้อกำหนดให้นักศึกษาทุกคนก่อนจะจบออกไป...ต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ชั่วโมงที่กำหนด มีห้องเรียนภาษาอังกฤษไว้ให้นักศึกษาได้เก็บชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียนและมีการจัดสอบวัดระดับการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกสาขาวิชา ก่อนจะจบออกไปทำงานเพื่อเป็นการประกันคุณภาพของนักศึกษาด้านการใช้ภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย”

Student D: “ ถ้าอยากให้พูดกับต่างชาติได้ พูดได้ น่าจะให้เรียนภาษาอังกฤษทุกเทอมนะคะ อย่างน้อยเราจะได้ฝึกแล้วพูดคุยกับต่างชาติได้หนูว่าถ้าเป็นไปได้น่าจะมีวิชาภาษาอังกฤษทุกเทอมนะคะ”

Student E “คือ ส่วนตัวคิดว่าอยากให้มีการติตปายต่าง ๆ ปายประชาสัมพันธ์อยากให้มีทั้งแบบว่าสองภาษาอย่างนี้ละครับ อยากให้อาจารย์ พนักงานของมหาวิทยาลัยใช้ภาษาอังกฤษด้วย แบบว่าเวลาเราไปติดต่องานต่างๆ ก็จะได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยอะครับ”

Student F: “เด็กโดยมากก็ไม่ชอบหรือครับ เพื่อนๆ มันก็เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง...ก็ลุ่นให้มันผ่านผมอยู่ในห้องผมตอนนั้นบางวันก็คิดแบบนี้เดี๋ยวกั้หมดชั่วโมง แต่พอมาตอนนี้ถ้าย้อนไปได้คงขยันเรียนเยอะครับ...จริงๆแล้ว มีวิชาอังกฤษให้เรียนตอนปีสี่ก็ดีนะครับ พวกผมจะได้เรียน เผื่อตอนจบจะมีความรู้สุดๆ”

Student G: หนูอยากให้มีเพื่อนชาวต่างชาติมาเรียนด้วยคะ จะได้หัดพูดภาษาอังกฤษกับเค้าคะ

Student H: “ผมว่าที่นี่เรียนภาษาอังกฤษคนเยอะไป...คือจำนวนคนครับ...บางครั้งครูให้ฝึกแล้วพวกผมกับเพื่อนก็จะคุยกันเสียงดังระหว่างรอ ผมก็สงสัยครูเหมือนกันครับ แต่ก็เห็นร่องรอยนักศึกษาบางคนเค้าเบื่อครับ”

Student J “ผมว่าภาษาอังกฤษสำคัญมากนะครับ ผมไม่ได้ชอบมันมากแต่คิดว่าต้องฝึกครับเพราะไปเจอตอนทำงาน เห็นเพื่อนจากมอ (มหาวิทยาลัย) อื่นพูดภาษาอังกฤษกับลูกค้าผมอีกหลายครั้ง ผมว่ามอเราน่าจะให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเยอะจะได้ทันเค้าครับ”

4.3. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียนและในบริเวณมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อการจูงใจนักศึกษาให้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างคำถามในแบบสอบถามตอนที่ 2 จำนวน 2 ข้อเพื่อให้ได้ความคิดเห็นโดยรวมจากนักศึกษา และได้ข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการ ผลที่ได้จากแบบสอบถามเห็นได้ดังตาราง 4.11 นี้

ตาราง 4.11 ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
นักศึกษาพอใจสภาพห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.44	0.96	ปานกลาง
นักศึกษาคิดว่าสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อความต้องการฝึกภาษา	3.33	0.91	ปานกลาง

ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพห้องเรียน พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.96 และความเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีต่อความต้องการฝึกทักษะภาษาของนักศึกษาก็อยู่ในระดับเดียวกันคือ ปานกลาง ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.33 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.91

ข้อมูลที่ได้ผลการวิเคราะห์ด้านสภาพทางกายภาพของห้องเรียน ใกล้เคียงกับคำให้สัมภาษณ์ของนักศึกษาหลายคน ที่เห็นว่าสภาพห้องเรียน หรือสิ่งแวดลอมในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง ยังไม่ดีเท่าที่ควร ประเด็นเกี่ยวกับสภาพห้องเรียนสรุปได้ดังนี้

สภาพภาพห้องเรียน

1. อยากให้ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก และโสตทัศนูปกรณ์ในห้องเรียนที่ชำรุด
2. อยากให้มีเครื่องอำนวยความสะดวกที่ทันสมัยเพิ่มเติม
3. อยากให้ทุกห้องเรียนมีสัญญาณเชื่อมต่อ (WiFi) ที่แรงและใช้ได้เสถียร
4. ห้องเรียนขนาดพอเหมาะแต่ไม่เหมาะกับการฝึกฟังเสียงก้อง

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Student A: “ในส่วนของอุปกรณ์การสอน หรือห้องเรียน อาจมีการชำรุด หรือเก่าบ้าง อยากให้มีการ ซ่อมแซมอุปกรณ์บางอย่าง เช่น โปรเจคเตอร์ หรือ ปากกาเขียนไวท์บอร์ด ที่ไม่ค่อยดีครับ”

Student B: “สิ่งอำนวยความสะดวกในห้องเรียนก็อยู่ในระดับปานกลางค่ะ คิดว่าน่าจะมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยมากกว่านี้”

Student C: “ห้องเรียน ก็เหมาะสมกับนักศึกษาดีพอควรในระดับหนึ่ง สภาพแวดล้อมมีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้...ผมว่ายังไม่ดียังไม่ดีเท่าที่ควรน่าจะมีการจัดมุมให้นักศึกษาได้นั่งเรียนแลกเปลี่ยนความรู้ด้านภาษากันครับ”

Student J “ด้านเทคโนโลยีผมว่าสัญญาณอินเทอร์เน็ตมันยังไม่แรงพอ เวลาจะ search หาข้อมูลบางทีก็ไม่ได้ อย่างเวลาอาจารย์เค้าสอน เค้าโหลดคลิปมันก็จะกุกตะกัก หรือมันเป็นเฉพาะจุดอันนี้ผมไม่ค่อยแน่ใจครับ”

Student K “ที่เห็นอาจารย์เค้าก็จะใช้วิทยุกับ PowerPoint แต่เวลาสอนบางครั้งหนูฟังไม่ค่อยชัด เพราะเสียงมันก้อง...วิทยุหูหิ้วของอาจารย์ อะคะ (หัวเราะ)”

สำหรับสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาพบว่านักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ของนักศึกษาคือ สภาพแวดล้อมด้านบรรยากาศการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาอยากให้มีสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่จะกระตุ้นนักศึกษาผู้สีกมีส่วนร่วมทั้งกับภาษาอังกฤษ และซึมซับภาษาอย่างไม่รู้ตัว โดยนักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นต่อแนวทางการสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้นักศึกษาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

สภาพแวดล้อมด้านบรรยากาศการส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มทักษะทางภาษา

1. ให้มีป้ายประกาศ ป้ายประชาสัมพันธ์สองภาษา
2. ให้มีห้องหรือศูนย์สำหรับนักศึกษาปรึกษาปัญหาภาษาอังกฤษหรือฝึกทักษะภาษาอังกฤษ
3. ให้มีห้องทดสอบภาษาอังกฤษพร้อมสร้างนโยบายให้นักศึกษาไปสะสมคะแนนด้วยทดสอบระดับภาษาของตนเองให้ถึงเกณฑ์วัดระดับมาตรฐานภาษาของมหาวิทยาลัยก่อนจบการศึกษาเพื่อเป็นแรงกดดันให้นักศึกษาขยันฝึกภาษามากขึ้น
4. ส่งเสริมรายการวิทยุภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วให้มีต่อไป เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้อง

Student A: “ในความคิดของผม สภาพแวดล้อมมีส่วนสำคัญในการพัฒนาภาษาอังกฤษ อยากให้มีบอร์ดสำหรับ ติด สำนวน หรือคำศัพท์ ที่ใช้ได้จริง มีประโยชน์ ภายในบริเวณมหาวิทยาลัย อย่างน้อยคนที่เดินผ่านไปมาก็จะได้เห็น ไม่มากก็น้อยครับ”

Student B: “ สภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยอยากให้มีการรณรงค์ให้ใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น เช่น การติดป้ายประกาศข้อมูลต่างๆอยากให้มีสองภาษาค่ะเพื่อจะทำให้คนที่อ่านคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ... หรือทำอย่างรายการวิทยุภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วก็ดีนะคะ ได้ฟังเพลินๆ ตอนกินข้าวกลางวัน”

Student C: “ห้องเรียน ก็เหมาะสมกับนักศึกษาดีพอควรในระดับหนึ่ง สภาพแวดล้อมมีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้...ผมว่ายังไม่ดียังไม่เท่าที่ควรน่าจะมีการจัดมุมให้นักศึกษาได้นั่งเรียนแลกเปลี่ยนความรู้ด้านภาษากันครับ”

Student E “คือ ส่วนตัวคิดว่าอยากให้มีการติดป้ายต่าง ๆ ป้ายประชาสัมพันธ์อยากให้มีทั้งแบบว่าสองภาษาอย่างนี้ละครับ อยากให้อาจารย์ พนักงานของมหาวิทยาลัยใช้ภาษาอังกฤษด้วย แบบว่าเวลาเราไปติดต่องานต่างๆ ก็จะได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยละครับ”

4.4 ข้อคิดเห็นอาจารย์ต่อความสนใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตาราง 4.12 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ความคิดเห็นของผู้สอนต่อความสนใจเรียนของนักศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
• ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	2.75	0.95	ปานกลาง
• เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	3.67	0.81	มาก
• บริหารธุรกิจ	3.60	0.51	ปานกลาง
• วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2.71	0.75	ปานกลาง
• วิศวกรรมศาสตร์	3.5	0.75	ปานกลาง
• ศิลปศาสตร์	4.07	0.64	มาก
• อุตสาหกรรมสิ่งทอ	2.8	0.44	ปานกลาง
รวม	3.25	0.78	ปานกลาง

จากตาราง 4.12 พบว่า ผู้สอนประเมินความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้ ความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.25 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.78 คณะมีระดับความสนใจอยู่ในระดับมากมี 2 คณะ คือ คณะศิลปศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.07 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.64 และคณะ เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.67 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.81 ส่วนที่เหลือ คือ คณะที่นักศึกษามีคะแนนอยู่ในระดับปานกลางได้แก่ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.75 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 คณะบริหารธุรกิจ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 มีค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.51 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 และ อุตสาหกรรมสิ่งทอ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.8 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44 ตามลำดับ

ตาราง 4.13 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ความคิดเห็นของผู้สอน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปลผล
ระดับความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา			
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพโดย	2.5	0.85	ปานกลาง
ภาพรวม			

จากตาราง 4.13 พบว่า ผู้สอนประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยภาพรวม พบว่า นักศึกษามีระดับความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.5 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85

นอกจากความรู้โดยภาพรวม ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับด้าน ทักษะการพูด ลักษณะนิสัยในการพูด ความสามารถด้านการพูด และทักษะการสื่อสารของนักศึกษา ด้วยแบบสอบถาม ผลที่ได้ปรากฏดังตาราง 4.14

ตาราง 4.14 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับทักษะการพูดของนักศึกษา

	คำถาม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปลผล
1	สามารถพูดแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆโดยไม่ต้องเตรียมตัว	2.15	0.75	น้อย
2	มีความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดตามสถานการณ์ต่างๆ	2.65	0.67	ปานกลาง
3	สามารถสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้โดยไม่ต้องเตรียมตัว	2.30	0.98	น้อย
4	สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการพูดได้	2.25	0.91	น้อย
5	สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	2.25	0.64	น้อย
6	สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเช่นเสียงสูงในประโยคคำถาม	2.80	0.83	ปานกลาง
7	พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา	2.65	0.93	ปานกลาง
8	สามารถแบ่งวรรคตอนในการพูดได้ดีมีจังหวะในการพูด	2.35	0.81	ปานกลาง
9	สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในระหว่างสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นต่างๆไป	2.70	0.80	ปานกลาง

จากตารางข้างบนพบว่า อาจารย์ผู้สอนประเมินว่านักศึกษามีความสามารถในความรู้ด้านภาษาอังกฤษและความสามารถการนำความรู้นั้นไปใช้พูดของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับน้อย-ปานกลาง อันได้แก่

ระดับน้อยได้แก่ ความสามารถพูดแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆโดยไม่ต้องเตรียมตัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 สามารถสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้โดยไม่ต้องเตรียมตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64

ระดับปานกลางได้แก่ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเช่นเสียงสูงในประโยคคำถามมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 สามารถแบ่งวรรคตอนในการพูดได้ดีมีจังหวะในการพูดมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.35 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในระหว่างสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นต่างๆ ไปมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.70 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80

และด้านไหวพริบในการพูดสื่อสารและความมั่นใจในตนเอง ปรากฏผลดังนี้

ระดับน้อย- สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการพูดได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.91 ส่วนด้านความเชื่อมั่นนักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดตามสถานการณ์ต่างๆมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.65 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 อยู่ในระดับปาน

กลางซึ่งเป็นระดับเดียวกับทักษะในการพยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเอง ตลอดเวลาที่มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.65 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.93

ตาราง 4.15 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับทักษะการพูดของนักศึกษา

คำถาม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
สามารถพูดแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆโดยไม่ต้องเตรียมตัว	2.15	0.75	ไม่ดี
มีความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดตามสถานการณ์ต่างๆ	2.65	0.67	ปานกลาง
สามารถสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้โดยไม่ต้องเตรียมตัว	2.30	0.98	ไม่ดี
สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการพูดได้	2.25	0.91	ไม่ดี
สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	2.25	0.64	ไม่ดี
สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค	2.80	0.83	ปานกลาง
พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา	2.65	0.93	ปานกลาง
สามารถแบ่งวรรคตอนในการพูดได้ดีมีจังหวะในการพูด	2.35	0.81	ปานกลาง
สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในระหว่างสนทนา/แสดงความคิดเห็นต่างๆ ไป	2.70	0.80	ปานกลาง
ใช้ท่าทางประกอบและมีการเคลื่อนไหวประกอบการพูด	2.40	0.82	ปานกลาง
เลือกใช้คำศัพท์และภาษาที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้น	2.65	0.67	ปานกลาง
พูดพร้อมยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายขึ้น	2.65	0.93	ปานกลาง

จากตารางข้างบนพบว่า อาจารย์ผู้สอนประเมินว่านักศึกษามีความสามารถในความรู้ด้านภาษาอังกฤษและความสามารถการนำความรู้นั้นไปใช้พูดของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับไม่ดี-ปานกลาง

ระดับไม่ดี ได้แก่ การพูดแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆโดยไม่ต้องเตรียมตัว การสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้โดยไม่ต้องเตรียมตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64

ระดับปานกลาง ได้แก่ ออกเสียงได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเช่นเสียงสูงในประโยค คำถามมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 แบ่งวรรคตอนในการพูดได้ดีมีจังหวะในการพูดมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.35 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในระหว่างสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นต่างๆ ไม่มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.70 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80

ด้านไหวพริบในการพูดสื่อสารและความมั่นใจในตนเอง ผลปรากฏว่า การแก้ปัญหเฉพาะหน้าในการพูดอยู่ในระดับไม่ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.91 แต่ด้านความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดตามสถานการณ์ต่างๆ และการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.65 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.65 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.93 ตามลำดับ

ด้านกลยุทธ์การพูดของนักศึกษาพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ นักศึกษารู้จักใช้ท่าทางประกอบและมีการเคลื่อนไหวประกอบการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.40 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.93 เลือกใช้คำศัพท์และภาษาที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้นเท่ากับ 2.65 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 และรู้จักการพูดพร้อมยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.65 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.93

ตาราง 4.16 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (ด้านบวก)

นักศึกษา...	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
พยายามตอบคำถามของท่านแม้มีคำศัพท์ไม่ออก	2.75	0.78	น่าพอใจปานกลาง
ขอเสนอความคิดเห็นและอาสาเป็นตัวแทนในการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน	1.8	0.76	ไม่ดี/ไม่น่าพอใจ
ขอชวนคุยและได้ตอบกับท่านเป็นภาษาอังกฤษในระหว่างเรียน	2.35	0.55	น่าพอใจปานกลาง
ตั้งใจและสนใจมากขึ้นเมื่อท่านใช้ภาษาไทยประกอบการสอน	3.6	0.82	ดี/น่าพอใจ
มีความสนใจในบทเรียนสนทนามากกว่าหลักไวยากรณ์	3.75	0.55	ดี/น่าพอใจ
ตั้งใจเรียนมากขึ้นเมื่อท่านนำเสนอบทเรียนด้วยวิธีใหม่ๆ	3.95	0.55	ดี/น่าพอใจ
สนุกสนานเมื่อได้ทำกิจกรรมแบบกลุ่ม	3.95	0.60	ดี/น่าพอใจ
มีความสุขเมื่อท่านให้ทำกิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียน	3.55	0.82	น่าพอใจปานกลาง
กระตือรือร้นในการแก้โจทย์ปัญหา (Problem-solving) ที่ท่านมอบหมาย	3.1	0.71	น่าพอใจปานกลาง

จากตาราง 4.15 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาพบว่า มีทั้งพฤติกรรมดีน่าพอใจ ปานกลาง และไม่ดี ไม่น่าพอใจ พฤติกรรมที่อยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ได้แก่ การแสดงความคิดเห็นและอาสาเป็นตัวแทนในการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดจากทุกข้อ เท่ากับ 1.80 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76

พฤติกรรมที่เป็นที่น่าพอใจปานกลาง ได้แก่ นักศึกษามีความพยายามในการตอบคำถามในชั้นเรียนแม้มีคำศัพท์ไม่ออก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.78 นักศึกษา

รู้จักชวนคุยและโต้ตอบกับผู้สอนเป็นภาษาอังกฤษในระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 นักศึกษามีความสุขเมื่อท่านให้ทำกิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 กระตือรือร้นในการแก้โจทย์ปัญหา (Problem-solving) ที่ท่านมอบหมาย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 นักศึกษาตั้งใจและสนใจมากขึ้นเมื่อใช้ภาษาไทยประกอบการสอนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82

พฤติกรรมที่อยู่ในระดับดีน่าพอใจ ได้แก่ นักศึกษามีความสนใจในบทเรียนสนทนามากกว่าหลักไวยากรณ์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 นักศึกษาตั้งใจเรียนมากขึ้นเมื่อท่านนำเสนอบทเรียนด้วยวิธีใหม่ๆค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 และนักศึกษารู้สึกสนุกสนานเมื่อได้ทำกิจกรรมแบบกลุ่มค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60

ตาราง 4.17 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษา (ด้านลบ)

นักศึกษา...	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
มักหลบตาเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกถามคำถามจากท่าน	3.75	0.78	ปานกลาง
ขออนุญาตออกนอกห้องบ่อยครั้งในระหว่างที่ท่านสอน	3.75	0.63	ปานกลาง
ชอบฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมชั้นที่สนิทมากกว่าให้ท่านเลือกให้	3.65	0.48	ปานกลาง

สำหรับข้อคำถามที่เป็นพฤติกรรมด้านลบค่าคะแนนจะถูกแปลตรงกันข้ามกับด้านบวกดังที่ชี้แจงไว้ในบทที่ 3 กล่าวคือ ค่าคะแนนสูงจะหมายถึงพฤติกรรมที่ไม่น่าพอใจและค่าคะแนนต่ำจะหมายถึงดีน่าพอใจ ดังนี้ สามารถสรุปจากในตารางได้ว่า นักศึกษามีพฤติกรรมในการเรียนพูดภาษาในชั้นเรียนด้านลบอยู่ในระดับสูง ได้แก่ มักหลบตาเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกถามคำถามจากอาจารย์ผู้สอน คะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.63 นักศึกษามักขออนุญาตออกนอกห้องเรียนบ่อยครั้งในระหว่างที่ให้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ และชอบฝึกพูดกับเพื่อนร่วมชั้นที่สนิทมากกว่าให้ผู้สอนเลือกให้ มีคะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48

ตาราง 4.18 ความคิดเห็นอาจารย์เกี่ยวกับความใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเอง

นักศึกษา...	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
ขอให้แนะนำสื่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพิ่มเติม	2.40	0.88	น่าพอใจปานกลาง
ขอตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีสีสันสวยงามแม้มีราคาสูง	3.05	0.75	น่าพอใจปานกลาง
สนใจเมื่อแนะนำแหล่งเรียนรู้ภาษาในมหาวิทยาลัย	2.75	0.55	น่าพอใจปานกลาง
มีคำถามเกี่ยวกับปัญหาภาษาอังกฤษและขอคำปรึกษาเสมอ	3.88	0.74	ดี/น่าพอใจ

ด้านความใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมในระดับที่น่าพอใจ คือ มีคำถามเกี่ยวกับปัญหาภาษาอังกฤษและขอคำปรึกษาเสมอ คะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74

และในระดับที่น่าพอใจปานกลางได้แก่ การรู้จักขอให้แนะนำสื่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพิ่มเติมรู้สึกชอบตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีสีสันสวยงามแม้มีราคาสูง รู้สึกสนใจเมื่อแนะนำแหล่งเรียนรู้ภาษาในมหาวิทยาลัย ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.40, 3.05, 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.88, 0.75, 0.55 ตามลำดับ

4.5 ข้อคิดเห็นของอาจารย์ต่อแนวทางพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นอาจารย์ผู้สอน และได้ข้อสรุปดังนี้

ปัจจัยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพให้อยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารผู้สอนเห็นว่าควรให้ความสำคัญและพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้ตามลำดับ

1. การพัฒนาบุคลากรและอาจารย์ให้มีความรู้และใช้ระดับภาษาอังกฤษสื่อสารได้ โดยให้เหตุผล คือ อาจารย์ให้มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษดีมาก่อนเพราะเชื่อว่า ผู้สอนควรเป็นผู้มีความรู้ความสามารถสูง มีความสามารถในการถ่ายทอด มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนและการเรียนรู้ภาษา เพื่อตัวอย่างที่ดีแก่นักศึกษา และจะได้สอนนักศึกษาด้วยความมั่นใจและประสิทธิภาพแล้วผลจึงจะไปถึงนักศึกษา การอบรมเพื่อให้เกิดความทันสมัยกับการสอนแบบใหม่ๆมีแนวความคิดในการสอนหลากหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้สอนเกิดแรงบันดาลใจคิดวิธีใหม่ๆ

2. การปรับปรุงแบบการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน แนวการสอนของอาจารย์มีมาตรฐานไม่เท่ากัน และการเรียนการสอนยังมีรูปแบบที่ครูเป็นจุดศูนย์กลาง การออกแบบการเรียนการสอนถูกจำกัดด้วยเนื้อหาเก่าๆ ควรปรับโดยการเน้นความหลากหลายของเนื้อหา เช่น ปรับเนื้อหาที่สอนให้เหมาะสมกับนักศึกษาแต่ละสาขาวิชาที่มีธรรมชาติการเรียนรู้ที่ต่างกัน ใช้เนื้อหาที่ทันสมัยเหมาะสมและทันสถานการณ์ปัจจุบัน เพิ่มกิจกรรมที่นักศึกษาได้พูดมากขึ้นในแต่ละวิชา และควรกระตุ้นการแสดงออกของนักศึกษา

3. การปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน ควรปรับหลักสูตรให้เข้ากับการสอนภาษาอังกฤษ ความต้องการของผู้เรียน ให้ทันกับสังคมที่เปลี่ยนแปลง ให้มีเป็นไปได้และมีความเป็นจริงมากที่สุด ควรมีการเชิญนักศึกษา นายจ้าง ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันภาษาอื่นมารวมปรับหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับตลาด นโยบายของมหาวิทยาลัยและประเทศ .หลักสูตรควรเน้นการแทรกทักษะการฟัง พูด ในแต่ละวิชา ควรพิจารณาการแยกเป็นกลุ่มนักศึกษา เช่น นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเรียนแยกกับกลุ่มนักศึกษาอื่น เพราะความสามารถต่างกัน ถ้าหากแยกได้โอกาสพัฒนานักศึกษาที่มีพื้นฐานดีอยู่แล้วก็จะสามารถพัฒนาได้เร็ว และกลุ่มที่ค่อนข้างอ่อนก็จะมีเวลาฝึกและพัฒนาไปตามระดับแบบค่อยเป็นค่อยไป

4. การเพิ่มจำนวนอาจารย์ชาวต่างประเทศเจ้าของภาษา เพื่อเป็นการให้โอกาสนักศึกษาสาขาอื่นๆ ได้เรียนภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ซึ่งปัจจุบันอาจารย์ต่างชาติสอนเฉพาะนักศึกษาสาขาวิชาเอกและโทเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาจะได้มีแรงบันดาลใจที่จะหัดพูดโครงสร้างประโยคยาวขึ้นและเห็นความสำคัญว่าต้องใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความคุ้นชินกับสำเนียงของเจ้าของภาษา การพูดกับเจ้าของภาษาจะช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมควบคู่ไปด้วย เพื่อช่วยคลายปัญหาการขาดความมั่นใจเมื่อต้องพูดกับชาวต่างชาติ ในขณะนี้พบว่านักศึกษาหลายคนกลัวและประหม่าเมื่อพบเจอชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน หากได้เรียนกับอาจารย์ต่างชาติก็อาจทำให้กล้าสื่อสารกับชาวต่างชาติ และเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ด้วย

การพัฒนาทักษะการพูด ควรให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะกับอาจารย์เจ้าของภาษาโดยตรงเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างถูกต้องตรงตามหลักของเจ้าของภาษาอย่างแท้จริง

5. การจัดโครงการนักศึกษาแลกเปลี่ยนระหว่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัยและ นักศึกษาในประเทศอื่นๆ ควรจัดโครงการนักศึกษาแลกเปลี่ยนระหว่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างชาติ การเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้มีเพื่อนต่างชาติพูดคุย ต้องใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ นักศึกษาน่าจะมีทักษะอังกฤษดีขึ้นโดยอัตโนมัติ

ยิ่งไปกว่านั้นมีข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาในประเด็นอื่นๆ เช่น ความตระหนักรู้เรื่องทัศนคติของครูผู้สอน อาจส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษ ทำที่และการแสดงออกของครูเมื่อคิด ผิดพูดอาจเป็นได้ทั้งแรงเสริมกระตุ้นให้นักศึกษามีกำลังใจหรือเป็นการสกัดกั้นการแสดงออกได้ หากครูมีท่าที่เป็นลบ นักศึกษาอาจมีทัศนคติไม่ดีกับการเรียนในระยะยาวได้ ควรจัดกิจกรรมในชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง แล้วเลือกผู้ชนะมาแข่งชิงชนะเลิศ เพื่อเด็กจะได้มีการเตรียมตัวอย่างต่อเนื่องและกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา ควรจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ได้จริง เช่น การสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ การถอดบทเรียนจากการสนทนา สร้างสรรค์ประสบการณ์ (Input) ในการสื่อสารให้นักศึกษาอย่างจริงจัง เนื่องจากนักศึกษาปัจจุบันมีประสบการณ์จริงที่น้อยเกินไปจึงไม่สามารถสื่อสารออกมาได้ดี และนักศึกษายังมองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกล หากมีแหล่งข้อมูลที่นักศึกษาสามารถเข้าถึงได้ง่าย นักศึกษาน่าจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างง่ายขึ้น และเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับภาษาอังกฤษไปในทิศทางที่ดีได้

